

ARG. 3.

MINNEAPOLIS, MINN., MARS 1917.

NO. 3.

I. W. W. och den revolutionära syndikalismen.

Teoretiska och praktiska olikheter och jämförelser.

Speciellt för ALLARM av Ragnar Johanson.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

VII.

Om den direkta aktionen.

Sträjkens uppgift är ju som bekant att genom vägran att arbeta förorsaka arbetsgivarna ekonomisk skada och sabotagen är en utveckling av sträjkens ekonomiska princip.

Ordet sabotage kommer från början från det franska ordet 'sabot' — träsko. Det berättas att vid ett tillfälle i Frankrike då sidenvävarna voro ute på sträjk det kom till sammandrabbning mellan de sträjkande och sträjkbrytare. En av de sträjkande (de voro alla klädda i träskor) riktade under handgemängandet en spark mot en av sträjkbrytarna, varvid träskan lossnade från foten och hamnade i en maskin som omedelbart stannade. Hur som helst, andemeningen är att sätta "sabot" (träsko) på produktionen eller som engelsmännen kallar det "go canny," gå långsamt.

Dess huvudprincip är att arbetaren skall lära sig att värdera sin egen arbetskraft. "För dålig betalning, dåligt arbete". Men sabotage har allt mera utvecklats tills det för närvarande omfattar tusentals olika metoder som alltid har det goda med sig, att arbetsköparen får betala krigs- och kostnaderna, d. v. s. arbetslönen. Han kommer också snart underfund med att hans bästa befrämjas genom att göra upp med sina arbetare.

Ett minutiöst noggrant utfört arbete, eller ett slarvigt utfört arbete ställer honom, i det första fallet i utsikt av ren förlust gentemot andra konkurrenter, i det senare fallet riskerar han att förlora sina kunder.

Det framhålls så ofta från "moraliskt" ömtåliga slavar att det är nidsingsdåd o. s. v. Låt gå för det, men om nidsingsdådet medfört önskat resultat så är ju därmed nidsingsdådet försvarat. Syndikalisterna säger kort och gott om meningen med sabotage: "Gör maskinen solidarisk med arbetaren, när vi arbetar då arbetar maskinen, när vi sträika, då sträkar maskinen."

Allt tal om våldsamhet, om skadegörelse och förstörande faller på sin egen omöjlighet, vi revolutionärer framhålla alltid att produktionsmedel och naturresurser stulits från oss, och att vi skola erövra dem igen, och det vore ju rama vanskinnat om vi skulle advokatera förstörelse av saker som äro våra.

Ett står fast, och det är en intelligent arbetaregrupp kan göra sabotagen till det mest fruktansvärda vapen som kan tänkas emot arbetsköparen, och att han gör allt vad han kan för att hos arbetarklassen kväva idén om dess användande är klart.

Massor av exempel skulle kunna

framhållas här, men torde det vara obehövt.

Principen sabotage är gammal, men dess planmässiga och intelligent användande är införd genom syndikalismen i Europa, och genom I. W. W. här i landet. Sabotage framskapar målmätvetna individer inom kamporganisationerna, villiga att handla till det gemensamma bästa, och villiga att taga ansvaret för sina handlingar själva. Sabotage såsom en hos arbetarklassen allmänt uppfattad princip, framskapar det osäkerhetstillstånd inom produktionen som möjliggör produktionsmedlens övertagande.

"Andamålet", arbetarklassens ekonomiska frigörelse, "helga alla medel" som kunna främja detta.

Bojkotten är ju ett medel som vi européer känner bättre till än våra kamrater på denna sidan Atlanten. Syndikalisterna hålla starkt på denna princip, och har den ju här i landet sin motsvarighet i det s. k. "label" systemet. Att detta "label" blivit missbrukat här kan ju ej förstöra värdet av detsamma om rätt använt. "Label" framhåller för arbetarklassen, vilka varor över huvud taget böra komma i åtanke vid tillfredsställelse av behoven, den angiver de bäst avlönade arbetarnas produkter och kan delvis bli till nytta när organisationen blir starkare. Bojkotten riktar sig emot de industrialster som tillväxats av sträjkbrytare, eller av arbetare som tvingats att uppgiva en sträjk, överhuvud taget, den är signalen till solidarisk verksamhet. Dess betydelse blir störst när använd av en stark organiserad klass, men naturligtvis har det sätt varpå den missbrukats fört med sig tvivel på dess verkliga värde.

Detsamma är förhållandet med blockaden. Udden på dessa vapen har brutits av och trubbats, men de kunna åter skärpas i handen på en målmedveten revolutionär kamporganisation.

Obstruktion, är ett, vad man kan kalla, fullt "lagligt" medel. Det kampmedlet har vid flerfaldiga tillfällen använts i Europas olika länder, och är speciellt ett vapen för alla arbetare inom transport och samfärdsel. Obstruktionen är så "laglig" att den ej kan beivras även från de mest reaktionära kapitaliststaterna.

För järnvägsarbetare, för telegraf-, post- och tullpersonal betyder den endast, ett bokstavligt följande av respektive arbetsinstruktioner. Och varje arbetare inom dessa industrier vet att om den döda bokstaven skall följas, där kommer att inträda stagnation och stockning. Arbetsinstruktionerna för järnvägsmän t. ex. måste vara avfattade så att de innebära skydd för den s. k. "allmänna säkerheten", men blir

Prästen och slaven.

Av Josef Hillström.

Översatt av John E. Nordquist. Mel.: "Om en kort liten tid."

Långhårspräster på gathörnen stå för att orätt och rätt i dig slå. Men när det blir fråga om mat, Svare de som en söt advokat.

Kör:

Du får mat, inom kort,
I det härliga land ovan skyn;
Slav och dö, och åt hö;
Du får pie i den himmelska byn.

Hör på svältningarmens raska spel,
Deras sjungande klappande del;
När på trumman de fått eder slant
Gå och sätt dina byxor i pant.

Kör:

"Holy Rollers" och "Jumpers"
komma ut,
Deras hopp, deras skrik har ej slut.
"Giv Jesus din slant", säga de,
"Han vill kura all mänsklig ve."

Kör:

Kämpar du för ditt barn och din fru,
Att förbättra ditt jord-liv rätt nu,
Blir du syndfull krabat, säga de;
När du dör får du helvetet's ve.

Kör:

Arbetsmän av vår värld kom nu fram,
Stig ur slavernas led utan skam.
Tag din värld, och dess rikhet också,
Och till skurkarna sjunga vi då:

Sista kören.

Du får mat, inom kort,
Då att koka och steka du lär;
Hugg lite ved, så får du fred,
Och du skall äta när detta du lär.

om den följes bokstavligen absolut outförbar. Det är arbetarnas intelligens som möjliggör överträdelser utan att dessa förorsaka osäkerhet.

Om nu arbetarna besluta att som ett kampmedel utnyttja sina instruktioner så betyder detta, att de följa dem, icke bryta dem. Och detta är så lagligt det kan bli. Nu vill man kanske framhålla att instruktionerna skulle kunna ändras. Men detta blir omöjligt om det skall tagas hänsyn till material och egendom, samtidigt som arbetarnas organisation naturligtvis bevakar sina medlemmars säkerhet till liv och lem.

Alla dessa olika medel, bliva starkare, mera hänsynslösa, allt efter organisationen växer. Motståndarna till den direkta aktionen "bevisa" gång efter annan huru den misslyckats, men glömma alltid att med en stark organisation bakom sig, slaget träffar hårdare, ty med organisation sådan som den syndikalistiska i Europa och I. W. W. här följer solidaritet och detta är det nödvändiga livselexiret.

Den direkta aktionen framskapar en obrottslig solidaritet, den ställer behovet av stöd och samarbete i första rummet och den därav stärkta aktions- och handlingskraften blir fenomenal i sitt

Ve er tyranner!

Av W. E.-hl.

Kriget, det hemska förgörande kriget står för dörren. Den största förbannelse som drabbat nationer och folk talas och handlas för av de kristna och "lädda" brackorna över hela landet.

Skola arbetarna med tysthet invänta krigsförklaringen och skola de lika tyst och lojalt låta förtryckarna utföra sina helvetiska planer, och skola de lika lojalt låta sig föras ut på slagfält bland blod och smuts? Lika lojalt som i Europa?

Jag kan ej tro det, kan ej tänka det. Vi ha tid nog till förberedelser. Tid nog att samla oss till möten och till sträjk. Vad nytta är oss våra föreningar om de icke stå bakom oss under tillfällena då vi behöva skydd.

Härlig då dö i en hederlig revolution än på det blod- och likstänkande slagfältet. Vi ha ej fosterland, låt oss säga det med sandling denna gång. Skola vi ut i fatt för vår hungersnöd och våra trasor? Skola vi försvara vårt slaveri.

Nej, aldrig!
Låt oss hellre bli skjutna ned som upprättstående principfästare av allt deras profitbringande sölande i människoblod!
Jag läser dessa patriotiska tal som höllos och rasar av hat och hämnd över alla deras skändliga tankar och lögnar.

De sända ett telegram till Presidenten och garanterar att Minneapolis står lojalt vid hans sida. Det var det frackklädda stjärlande Minneapolis, det gamla, det kyrkgående, det idiotiska, det lata, det odugliga, vampyriska Minneapolis. Låt dem stå för Wilson och kriget, låt dem gå ut och kasta sig i löpgravarna och låt dem följa med barnerna ned i havet, låt dem dö varenda en!

Det skulle bli en välsignelse, en lättad för den ende, som på sin krökta rygg uppbär, underhåller och försörjer åtta odugliga lättingar. Låt dem gå och låt dem springa mot sin undergång. Det kanske är rusigare att dö för den "ärofulla freden" än det är att tala om den.

Jag går igenom listan av talare på dessa tre möten och finner många, som borde varit nedmyrlade för länge sedan, jag ser herrans tjänare, i djävulens tjänst, som alltid, jag ser en gammal pepparmö, som i lärestolen stått under hela sitt liv och förfälskat sanning och rätt, som insmugit i barn och ynglingar patriotismens gift. Där finnas patriotiska kvinnor och män som klättra i brandstegen, för att få tillfälle demonstrera sin patriotism. Är detta det vackra Minneapolis! Nej, och tusen gånger nej, det kan det inte och det får det inte vara!

uttryck och givande i sitt resultat.

Vi övergå nu till en hastig överblick av I. W. W. och Syndikalismens ställning till socialismen. (Forts. i nästa n:r.)

Vad hade gamle professor Northrup där att göra? Han är gammal, så han är möjlig. Hans tankar, om han har några, äro lika gamla och möjliga de. En annan lögnens apostel, vilken från professorstolen sått ut lögnar och patriotism. Vad begriper han om folkets känslor och om de nya brusande tankarna. Skicka honom till löpgravarna, han är gammal nog, och mer än nog, att dö.

President Frank Nelson av Minnesota College, säger att han tror på Woodrow Wilson, tror att han är den förnämste och dugligaste fredsvännen i världen. Vad bryr arbetarna sig om vad den mannen tror. Han skall vara en president vid ett college för att kunna tro någonting så dumt. När visade Wilson sin fredsskicklighet? Det var väl då när han låg på knä och bad till gud om fred, då han sände ut sin däraktiga proklamation till kyrkorna att bedja om frid. Är detta statsmannaskick?

Minneapolis har bildat en lojalitetsklubb, och den katolska prästen James M. Cleary meddelade att ärkebiskop Ireland gynnade denna klubb.

Vad menas då med denna klubb? Jo, den skall villigt fog sig efter presidentens göranden och låtanden. Om han förklarar krig skall då varje medlem av klubben infinna sig som frivilliga? Ånej, deras insats är att tala om Lincoln, ett namn som de oreña med sina smutsiga läppar, om konstitutionen, rustning och, låt oss inte glömma, den "ärofulla freden", vilken är, så ärofull, att den måste erövras med pansarbåtar, kanoner och gevär, och ett oerhört slaktande av egna och andras unga folk.

Och ärkebiskop Ireland är för denna sköna klubb! Vi ha sett hans svarta hand förut, alltid har den varit knuten och riktad emot oss. Ack, denna lömska och hycklande skara! Kom, en gång åter sköna september . . . och ränsa världen från denna ruttna pöbel!

"Fader" Cleary utropar: "För egen del, såsom en borgare av Minneapolis, och såsom en präst av den äldsta kristna religionen i världen, är jag synnerligt glad, att få lämna mitt understöd åt guvernementet i dessa kritiska dagar."

Jo, det var något att skryta med, att vara präst i en katolsk kyrka! All ruttenhets, tillbakagångs, all livsfientlighets säkra hemvist. Det skall vara en präst i stånd att skryta med något sådant!

Därför att dessa heliga män lämnat sitt understöd till samhällena, ha dessa gått under. Religionerna ha lämnat sitt moraliska understöd, och därför ha nationerna gått bankrutt. Sitt fysiska och ekonomiska understöd akta de sig för att ge, ty det skulle bringa offer. De tycka om att

svärdet svänges, men ingen vill hålla det.

Nästan alla prästerna, i hela stan, talade för krig. Man kan inte vänta sig någonting annat. Där civilisationens och kulturens vagn rullar, sköta de alla bromsarna, och de bromsa utan tanke och förstånd ständigt och jämt.

Och arbetarna ha låtit dem bromsa sin egen organisation. De ha kommit och nosat i våra hem och våra affärer. De ha talat om fred, då vi ville krig, de värvade sträjkbrytare då vi voro på sträjk. De stodo alltid mot oss och gör det än.

Ni lojala brackor, ni lojala patrioter, följ med er president och gå i krig! Det finnes blott en önskan kvar och det är att ni aldrig återvända till detta land och detta folk, som frusit, lidit och svultit för att ni skulle så mycket mera kunna vräka er i överflöd och lyx.

Sätt er ner i edra eleganta arbetsrum och spörj er själv vad nytta ni gjort i livet. Har ni byggt husen, har ni drivit industriens hjul, har ni lagt järnvägsbanor, har ni gjort något annat än ätit, frossat i överflöd, och stult vad ni kommit åt? Om krig skall skörda någon, må det skörda er, ty ni är av ingen nytta varken för oss eller eder själva!

Nu, om någonsin, låtom oss revolvera! Nu är tiden inne därför.

Hellre dö i ett hederligt revolutionärt uppror, än att försvara dödsfienderna på Wall-street. Det är hederligare dö för friheten än det är för privatkapitalisterna. Vi äro motståndare till alla mord på människor, därför anse vi det vansinnigt att mörda våra egna slavande kamrater. Kamraterna, de slavande och lidande kamraterna, har gjort oss intet illa, under det att kapitalisterna givit oss dödliga sår och förorsakat oss skador, som aldrig kunna repareras.

Skall jag ut i krig, bär det av mot dem som förtrycka mig. Då darrar ej min hand, då försvagas ej min vilja av känslornas ömhet. Ha tyskarna sänkt skepp, vem ägde dem, vem ägde lasten som gått till botten?

Ej var det min båt, och icke din kamrat; men det var du och jag som följde med lasten. Blir det krig skola tusenden, ja miljoner gå samma väg. Och det blir du och jag — alltid du och jag, som få offra våra liv.

Låt oss göra det här i en revolution! Blir det krig skola likväl Morgan, Rockefeller och Carnegie sitta orubbliga på sina troner, medan du och jag ligga blödande och döende på slagfältet. Låt oss hellre dö här, stupade här i en väldig, härlig revolution, som för alla tider bortoppar från jorden denna onyttiga och skadliga hjord av förtryckare och patrioter.

Då höves inga lagar som tvinga oss ut, då gå vi alla frivilligt. Upp till frihet och revolution!

(Vår revolution är arbetets fullkomliga avstannande, vilket betyder samhällets absoluta förlamning. Red.

ALLARM

A monthly official organ for the Scandinavian branch of the Industrial Workers of the World.

Published and controlled by the Scandinavian Propaganda League, Minneapolis, Minn.

Yearly subscription 50 cents, single copies 5 cents. Bundle orders, pr. copy, 2 1/2 cents.

Send all Editorial communications to "Allarm", 1380 Keston St., St. Anthony Park, St. Paul.

All other for "Allarm", P. B. 179 Minneapolis, Minn.

Preumerationspris: Helt år 50 cents. Lönnummer 5 cents. Återförläggare redovisa med 2 1/2 cents.

Tidningen utkommer i början av varje månad.

Tidningen redigeras och utges av en kommitté.

Entered as Second Class Matter at Post Office, Minneapolis, Minn.

I. W. W. PRINCIPFÖRKLARING. Arbetarklassen och arbetstagar-klassen har ingenting gemensamt. Det kan inte bli fred så länge miljoner av det arbetande folket lever i nöd och umbäranden, och de få som utgör överklassen, har allt det goda i livet.

Mellan dessa två klasser måste en strid pågå tills hela världens arbetare organiseras sig såsom en klass, taget jorden med produktionsmedlen i besittning och avskaffat lönesystemet.

Vi finner att centraliseringen av ledningen över industrien på färre och färre händer, gör det omöjligt för yrkesföreningarna att måta sig med arbetstagar-klassens alltid växande makt. Yrkesföreningarna åstadkomma ett tillstånd, som gör att en grupp arbetare blir ställda emot en annan grupp arbetare inom samma industri, därigenom nedgräva de arvanden under lönestrider. Därjämte hjälpa yrkesföreningarna arbetstagar-klassen att vilseleda arbetarna till den tron, att arbetarklassen har gemensamma intressen med arbetsgivarna.

Dessa deras förhållanden kunna förändras, och arbetarklassen intressen upprellas endast genom en organisation som alla dessa medlemmar inom en industri, eller alla industrierna, om nödvändigt, kunna nedslå arbetet när en sträjk eller lockout pågår i någon del därav, därigenom göra de en förfärd till en förfärd till alla.

I stället för det konservativa valpriset: "En god betalt för ett gott dagverke", måste vi på vår färd skriva det revolutionära: "Ned med lönesystemet." Det är arbetarklassens historiska mission att avskaffa kapitalismen. Produktionsarmar måste organiseras, inte enbart för de dagliga striderna mot kapitalismen, utan även för att övertaga produktionen när detsamma är avskaffat. Genom att organisera oss industriellt upbygger vi det nya samhället inom ramen av det gamla.

ma in, så uppstår kanske myteri och det är det farligaste som finnes.

Hur våra fiender känna sig i detta fallet, veta vi ej, men om de ej skulle riskera något, så måste det givetvis vara deras okunnighet om saken, ty så dumma tror jag väl knappast att de äro, att de tro, att en armé på flera hundra tusen män som endast för någon månad sedan förklarats icke vara berättigade medborgarrättigheter, nu skulle hängivt strida sina fienders strider.

Någon säger kanske att de äro ej att räkna med. Jag för min del vet bättre. Jag vet att de ha den mest genomgående övning någon människa i detta landet någonsin kan få. Bevis på detta ha vi om vi sett dem i skogarna, på skördfälten, på frakttågen, i strätker följda av poliser och gummän, i fängelsehålor på bröd och vatten, jämte den grymmaste tortyr som kan tänkas, men detta till trots leva de.

Och det besynnerligaste av allt är att ju mera de förföljas, ju ivrigare kasta de sig i striden. En armé att räkna med icke sant? Ståltrusten vet det och många andra ha också reda på det, de veta också att de inte äro så rysligt stål- och oljestrustskande. De veta att de äro ytterst konsekventa soldater, ty de sky inga som helst medel att skydda sina egna och som följd klassens inträsen. Som medlem i denna armé håller jag på den till det yttersta gående konsekvens i detta fall, och med anledning av den samma uppmanar jag ståltrustens såväl som de andra trusternas alla medlemmar (aktieägare) som ha utsikt att förlora sitt insatta värde i Europa, att utan ett ögonblicks betänketid låna den s. k. amerikanska flottan och gå över och skydda detsamma. Vi arbetare hade ej vårt tankemaskineri i fullt brukbart skick när vi läto trusterna på ett sådant slarvigt sätt kasta bort de värdefulla arbetarna genom svett och möda skapat fram, och därtill villå ofred för 100,000,000 människor, samt framtida män för en efter oss kommande generation. Men mot vårt dyra löfte att från nu och an skola vi anstränga oss till det yttersta för att för all framtid sätta stopp till dylikt, samt skapa fred och lycka för mänskligheten.

Vårt mål är krigens bortskaffande genom borttagande av orsaken till desamma, nämligen kapitalistiska systemet — det system, som tillåter en människa att medelst svek eller våld bestjäla en annan människa på värdet av hennes produktiva arbete.

Detta gäller icke endast Amerika utan varje plats på vår vackra planet jorden där dylikt florerar. Ingen fara finnes för att vi ta ett annat lands kapitalistiska partiställning.

Vi äro ytterst konsekventa, vi föra krig mot dem som vi finna bestjäla oss och vi äro i andra hand lika konsekventa då vi rent ut uppmåna alla aktieägare som ha funnit sig lurade att omedelbart uppsöka bedragaren och ge honom eller dem deras välförtjänta straff.

Vi vilja också offentligt meddela de amerikanska arbetarna att genom den arbetande armén — I. W. W., är det deras gemensamma inträse det strides för, detta är fulla produkten av deras arbete, samt frid och lycka jämte möjligheten att för framtiden skapa obegränsad ännu ej anad sådan.

Kan du se dig vinna mera genom att bekrija människor som äro dig helt främmande, som aldrig gjort dig något ont, som äro fattiga som du, så gör så, men kom då aldrig och tala om ett bättre vetande och mänskliga känslor.

Det är en materialistisk värld vi leva i och detta visar det amerikanska kapitalet i sitt försök att genom ett för hela landet olycksdigert krig skydda sina ekonomiska inträsen i det krigsande Europa.

Philadelphia sockerarbetare sträjk.

Alla socker- och melassarbetare i Phil. äro ute på sträjk. Över 5,000 äro ute och strida solidariskt. Deras enkla fordran är 5 cents högre timpenning. Sådana som förhållandena synas nu, är det tydligt att de genomdriva sin fordran. Dröja arbetsgivarna aldrig så lite till med uppgörelsen kommer en större fordran att uppställas och genomdrivas.

Deras fordran är så blygsam att den mest konservativa skulle anse det som ytterst rättvist, och skulle utan vidare godkänna den samma. Hade han då den ringaste aning om vad makt dessa arbetare ha i sina händer skulle han eller de ej för en minut våga protestera.

Men sockertrusten har förtryckt sina slavar så mycket och länge, att de tro ej att slaverna kunna resa sig.

Före sträjken bröt ut arbetade de från 11 till 14 timmar om dagen, med en genomsnittslön av 25 cent i timman.

Sträjken är nu i full gång varför det är av ringa värde att vidare tala om dess förhistoria.

Vad vi böra tala om nu är att med alla till buds stående medel hjälpa dessa våra stridande kamrater, när hunger och nöd som vanligt knackar på arbetarnas dörr så snart en enda daglön upphör att inkomma.

Poliserna, dessa ur arbetarlager rekryterade blodhundarna, lyda som alltid basens minsta vink, och arresterar massor av sträjkande män och kvinnor.

När sträjken bröt ut voro arbetarna nästan helt och hållet organiserade. För närvarande äro över 1,500 medlemmar av I. W. W.

Detta faktum, att de äro organiserade, ger dem ett nytt hopp, och föder en stridslust och solidarisk aktion, som menas fullständig seger. Icke endast de som arbeta med "refinering" av socker äro på sträjk, utan även ingeniörer, maskinister, förmän, smörjare, coopers och de som sy säckar äro med. Därtill kommer 1,500 hamnarbetare och hundratals sjömän.

Vem kan nu säga att yrkeslärd arbetare ej vilja bli medlemmar av I. W. W. och strida sida vid sida med icke yrkeskickliga? De olika Co. indragna i sträjken äro: "Franklin Sugar Refinery" (Sprickles), The McComy och "Pepsylvania Sugar Refinery". Melassfabriken, känd under namnet the Smear Works" är också indragen i striden. Pängar, för att föra striden till seger äro ytterst nödvändiga nu.

En dollar nu är värd mera än tio när sträjken är över. Låt ej hunger och nöd bryta sträjken. Sockertrusten är en makt att strida mot.

Öppna ert hjärta, eller bättre er plånbok och låt ej de sträjkande vid detta tillfälle förgäves lita på er.

Sänd alla insamlade bidrag till: W. T. Nef, 800 Parkway Bldg., Philadelphia, Pa.

Sträjkkommittén.
Pr. E. T. Doree.

Varen också alla lika materialistiska och undersöken noga i vad mån edra inträsen stå på spel, samt huru att bäst kunna rädda dem. Låten ej dupera er, låten ej heller någon intala er att ej skydda edra inträsen, ty det är i båda fallen högst onaturligt. Biet riskerar sitt eget liv när det sticker en fiende som kommer och försöker ruinera dess kupa, det är naturligt. Men jag tror aldrig att någon människa ännu sett något bi riskera sitt liv för en annan bikupa än sin egen. Vi människor måste vara lika kloka som dessa små samhällsvarelser.

Carl Ahlteen.

I.W.W. motionen

För en tid sedan voro en del bryggare från olika platser samlade till kongress i Minneapolis. De fattade en massa beslut och uttalanden, som ingen människa läser om, ty de ha ingen betydelse varken för folk eller få. Men det fanns dock en, vilken avlockade nyfikenhet, och det var den s. k. "I. W. W.-bilen."

— Vad handlade motionen om?

— Hur att bekrija och utrota denna organisations medlemmar.

— Har bryggarna haft några besvärigheter att genomgå förorsakade av I. W. W.?

— Nej inte direkt det. Tvärtom, under den livliga prohibitionsskampanjen, för några år sedan, togo dessa medlemmar parti mot prohibitionisterna, och blevo därför av många orättvist kallade "bryggarevänner."

— Varför vilja då bryggarna utrota folk, som aldrig gjort dem något illa och splittra deras organisation?

— Enär de ledas av den allmänna kapitalistiska instinkten.

De äro närver av samma kropp, så att om den ena skadas känna alla de övriga smärtor.

Under behandlingen av denna motion beslutades om ett anslag, som skall tillställas guvernören, att av denne begagnas för anskaffandet av poliser, och sheriffer, detektiver och dylikt — kanske också ammunition vid sträjk tillfällen. Ett nätt litet bidrag till det sedvanligt lagliga slaktandet av arbetare och deras hustrur och barn, som "vårt stora och sköna land" så ofta välsignas med.

Detta anslag beviljades på grund av de nyligen hållna sträjkerna vid Masaba Range och i skogarna. Tänk så snällt av dem att tänka på det. Vem vågar påstå att bryggarna inte äro människovänliga?

Den grymme och hjärtlöse naren i Minnesotas guvernörsämbet behöver sannerligen vare sig uppmuntran eller hjälp i sitt så väl påbörjade utrotningsarbete emot oss. Han har redan visat att han har statens lag- och domsmedel såväl som dess slaktresurser i sin mutbesuddade hand, och att han inte drar sig ett ögonblick för att använda dem.

Han gjorde det på ett sådant sätt att t. o. m. många av hans vänner skändes för honom. Men f. ö. vilken stat har ej orsak skämmas för sin guvernör och vilket land har det ej för sina regenter?

Under ovannämnda kampanj yppade sig en farhåga för bryggarna, vilken de aldrig tagit med i sina beräkningar. De märkte att en stor del av folket reste sig emot deras handel och fördömde den. Och under hela sin långa verksamhet hade de inte gjort något annat än bryggt spirituösa drycker och sålt dem under enorma förtjänster. Ingen s. k. god och filantropisk gärning kunde de tala om för folket att de hade gjort. De hade ingenting annat att visa än sina bryggerier, ölvagnar och krogar. Pengarna visa de aldrig, ty de omsättas i profitinbringande företag, utvidgad affärsverksamhet, samt i bankerna där vansinnigt höga räntor avplockas det fattiga folket. När de sålunda inga goda gärningar kunde framvisa, måste de uppfinna något som kunde gottgöra allt. Det upptäcks. Och det bästa de kunde tänka ut var att motarbete I. W. W.

Det är svårt först förstå varför de gjorde detta, ty skola vi följa med vissa fantasters argumentering, så skulle arbetarna, vilka genom I. W. W. vinner sig en högre avlöning, få flera medel att köpa sig alkohol för, och följaktligen bleve då en I. W. W.-istisk seger en ekonomisk fördel för bryggarna.

Tror ni det? Och tror ni att arbetarna dricka mer ju högre de betalas? Icke allenast arbetaren dricker. Det är fattigdomen som föder dryckenskap, d. v. s. den dryckenskap som raglar och kräks på gatan. De rike åka i sina automobilier så vi se dem sällan

ragla — men det är inte dryckenskapen som skapar fattigdom — åtminstone inte för bryggarna. Mäst av allt är det brist på annan förnödenhet och på högre ideal.

I. W. W. åsamkar dem större skada än gagn och därför anse de sig kunna klämma efter dem utan minsta rubbning i sin verksamhet.

I. W. W. medlemmar se ingen heder i att dricka sig rusiga. De dricka ett glas om de törsta, annars ingenting. De ha inte tid hänga omkring på krogarna och lyssna till "roliga" historier, utan de sitta på möten eller agitera på gatorna och ställa till besvärigheter för sina snälla och välmående arbetsgivare. De ha inga pengar heller, och man borgar inte bort de varorna, ty för sina besparingar köpa de böcker och tidningar och skänkes bidrag till fängslade kamrater. Ty, ser ni, "snälla arbetsgivare," vi äta av kunskapens träd, på gott och ont, så vi bli lika gud — och ni skall få se att vi en dag bli allsmäktiga. Då skall Sodom och Gomorra och då skall syndafloren gå igen, och varken guvernörer eller bryggare skola skonas från sugningen av dess ström.

Man skulle kunna köpa en president för en summa av \$50,000 och man skulle få en guvernör för en mindre summa än det — en polisman säljer sig för 50c; man skulle kunna köpa hela det amerikanska borgarskräret för 50 tusen dollars; men det finnes inte guld nog i världen att köpa en revolutionär.

Ni barnsliga idioter vad vill ni göra med så litet pengar? Gräv djupare ned i fickorna, djupare och djupare, tills ni hämtat större summor! Ty en sådan spottstyver räcker inte långt, det våga vi svara för. Vi marschera över ert guld och över edra huvuden med våra grova och dånande klackar. För vi ha det som är bättre än edert guld och edert överflöd: VI HA KUNSKAPEN ATT SPRÄNGA GULDET FRAM UR BÄRGEN, VI HA KUNSKAP TILL ATT GÖRA ALLT, T. O. M. ATT SVÄLTA.

Vi äro frihetens vapendragare och inga medel kuvar oss. Och ni, alkoholstinkande bryggare, och ni, guvernörer och förttyckare av alla slag, ni skall få Marseljäsen i läxa denna gång, och glöm inte att nagla fast dessa rader i ert minne: "..... och stupar i sitt blod en man, strax föder jorden då en ann' och jämna tätt-na våra leder....."

W. E.—hl.
Ovannämnda summa är ej ännu beviljad.
Red.

BREVLADAN.

Kamrat Gross. Din recension måste på grund av den nuvarande krigiska situationen sorgligt nog utelämnas. Mycket välkommen med mera manus.

Kamrat Oscar Sundberg. Din art kom försent. Allarm går alltid i press den 21, och jag erhöll den den 24. Välkommen med mera men lite tidigare.

Norska och danska kamrater obs. Allarms spalter stå lika öppna för norska och danska som svenska. Tag tillfället i akt. Vi kunna ej ha art. på de nämnda språken utan er insats.

Också ett sätt att skapa patriotism. Dagspressen meddelar att hundratals vagnslaster mat står och ruttar i New Yorks järnvägsstationer. Hungerrevolter gå av stapeln i staden. Landet flyter av mjölk och honung, men slaverna svälta. Landet är i fara heter det! Slaverna bliva patrioter, men människorna bliva antimilitarister.

Konstruktionsarbetarnas industriella organisation nr 573 har utgivit ett flygblad för gratis utdelning. Mycket agitatoriskt. Rekvrirera från
Forest Edwards,
Box 1776 Minneapolis, Minn.

Arbetarklassen och krig.

Arbetarna över hela jorden i gångna tider såväl som för närvarande äro av samma skrot och korn. De önska arbete men fråga icke alls efter något annat. Jag har sett tusentals fall under de senaste åren t. o. m. då arbetarna aldrig frågat basen efter annat än arbete, aldrig eller i ytterst sällsynta fall fråga de efter daglönens storlek. De anse detta som en nedsättning av basens ära. Många gånger har jag frågat dem: varför frågar du ej efter, eller rättare gör upp ett pris med basen för den vara du säljer, nämligen din arbetskraft. Svaret har alltid kommit fram liknande för alla: å det förstär du vill att de betala likasom andra o. s. v. Slaverna ha blivit inlärda att allt det den besittande klassen tar sig för är rätt.

På de sista 5 åren ha levnadsomkostnaderna stigit upp till 60 procent men slavernas lön har icke i någon mån ökat, på de platser och i de arbeten där arbetarna ha lämnat det i basens händer att betala vad han behagar. I fall där arbetarna vågat resa på naken har givetvis lönen höjts.

Välmågan har i två års tid strömmat över landet heter det så vackert, men om man går in i arbetarhemmen nu så får man höra en annan sång. Kol är 35 proc. dyrare än i fjor. Potatis 500 proc., mjöl, socker, kött, fläsk, smör, ägg m. m. varierande mellan 40 a 60 proc. högre o. s. v., under det att avlöningen står på ungefär samma standpunkt. Vad visar detta? Jo kort och gott att det är kapitalets rovgirighet som dikterar arbetarnas resning (om de för övrigt kunna resa sig) vidare, det visar att vi arbetare för 5 år sedan hade 50 proc. mera att leva av än nu. För 5 år sedan arbetade hela Europa med högtryck och välmågan var 50 proc. större än nu. Nu äro de i krig och svälta alldeles hämskt.

Det amerikanska matförrådet är slut. Varför? Är det därför att engelsmän, tyskar och fransmän etc. ha varit över här och frånövat Amerika detsamma? Är det? Nej! Ni vet bättre än så! Ni vet att de stora packning-, kvarn- och elevator Co. ha sånt ut allt de möjligen kunnat få till i, och prässat upp priserna i höjden. Europa behöver mat, och i behovets timma räknas ej dollarn så hög som annars. Om det hade varit fallet att de i krig indragna ländernas folk kommit över hit i massvis och stult i väg matförråden då hade det varit sans i att förklara krig mot dem, ej efter de tagit maten utan innan, så att soldaterna och andra hade haft något att leva av, nu är det tanklöst att tala om att bekrija dessa stackare, som ätit upp den amerikanska maten, och slitit ut de i Amerika fabricerade kläderna, speciellt som vi veta att de stora amerikanska trusterna ha för ett ringa pris köpt ifrån de amerikanske arbetarna och bönderna deras produkter, och så för ett blodpris sålt det till de i nödstadda länderna.

De ha tagit barnens bröd och kastat för de Europeiska blodhundarna. Dessa som gjort detta är det amerikanska folkets fiender. Detta har en grupp av arbetare tillhörande I. W. W. för länge sedan insett och därför bevarat den krigsförklaring dessa truster utgett till Amerikas arbetande folk.

Tvivlar någon på att denna krigsförklaring för länge sedan är utgiven, så sök i minnet upp händelserna i Lawrence, Mass., Colorado kolfält, Michigans koppargruvor, Minnesota malmgruvor, och händelsen så nyligen timad som i Everett, Wash., den 5 nov. 1916. Eller mordet på vår praktiske sångare och gode kamrat Joe Hill, nov. 19-1915. Detta är endast några få utav de dagliga striderna som gått av stapeln mellan kapital och arbete, men som man utan ringaste möda kunde räkna upp i 100,000-tal inom en ytterst kort tid.

Dessa truster som nu i två års tid bestulit landet på mat, kol, malm, skog etc. och sålt till de krigsförande länderna, ha under beställningen dödat hundra tusen arbetande män, kvinnor och barn, lemlläst lika många, samt fysiskt och själsligt ruinerat massvis. Nu komma samma truster och finna att deras i det blodiga Europa insatta kapital är i osäkra händer, som tvingar er förut av dem bestulna, att skydda deras fordran. Ha ni hört hur de säga?

Jo de säga: fosterlandet är i fara. Ja, det var i fara förr när ni ägde något av detsamma, nu är faran över, ty om ni ta er veckoavlöning och gå till en matvaruaffär och köpa mat av den sämsta sorten för en veckas tid, så finna ni ut att ni ha ej nog pengar att betala hyra eller kol med.

Ha ni mera, så för alla sunda människors skull gå ut i krig skyddande det, samt erövrera mera.

Ni vet vem som stulit det ifrån er, det är ej hårt att finna denna fiende, men hårdare att komma åt honom. Jag är en ytterst materialistisk människa själv, och om jag hade varit dum nog att lämna mina ägodelar i osäkra händer, så nog skulle jag ut och försöka få säkerhet för dem, ja jag skulle ej heller neka för att få någon annan att riskera liv och lem för att rädda dem åt mig, men jag skulle utan ringaste omsvep säga, att det var en jubeldiot till människa som riskerade sitt liv för att rädda mitt gods.

Hade jag då fört plågat honom, svält ut hans hustru och barn, och han hade tåligt tagit emot det, så hade jag full rätt att kalla honom så.

Jag är som sagt en ytterst materialistisk människa och min materialism har drivit mig att undersöka förhållandena och föra krig mot tjuvarna. Jag är en industriell soldat i The Industrial Workers of The Worlds leder. I dessa leder finnes tillfälle för varje arbetare att bliva med. Inga andra än arbetare. Obs. det.

Vi frukta att om andra få kom-

Det förestående kriget mot Tyskland.

Har Amerikas arbetare lärt något av den sedan 2½ år pågående Europeiska slaktningen?

Detta är kanske svårt att avgöra innan handlingens timma är slagen, men av den proteströrelse som igångsatts tillåta vi oss lite reflektioner.

I "the industrial storm center", Chicago, hade skand. S. L. P. of-fentligt möte den 4 feb. Ämnet var "Allmän värnplikt i Amerika." Under mellantiden från mötets annonsering till detsamma avhållande uppstod förvecklingen med Tyskland. Alltså, ett antimilitaristiskt ämne och med kriget för dörren kunde inget ämne vara aktuellt, och man skyndar till mötet för att få höra "världens revolutionäraste organisation" proklamera ett bleklagt och orubbligt: Nej!

Anej då, visst inte något dylikt. I trots tal. började bra, med att militarism och demokrati äro två oförenliga saker, att här i Amerika militarismens påstöld med sju-mil-steg griper omkring sig och att Amerikas politiska situation och dess kolonialpolitik nödvändiggör rustningar etc., så tillät han sig den sista halvdelen av sitt över en timmas föredrag alldeles lämna ämnet — kom ej mera tillbaka till det — och i stället kritiserade S. P:s och naturligtvis I. W. W:s taktiker och metoder.

Resultaten av S. P:s parlamentariska- och I. W. W:s direkta aktion blev i huvudsak detsamma, förklarade tal., d. v. s. noll. Nåja, i detta sammanhang ska vi inte behandla det ämnet.

Besvikna med detta möte åkte vi till East End Hall, där I. W. W. hade opinionsmöte för de fängslade i Everett, Wash.

Sam Scarlet, nyligen utsläppt från Duluths fängelsehålla, talade först. Gjorde en historisk jämförelse mellan passagerarrelistan å den båt som för omkring 300 år tillbaka krossade Atlanten, med de män ombord, som flytt från engelska kungaväldet, och passagerarna ombord å "Verona," här hemma i Amerika, än att kastade den 5 november 1916. De senare voro helt olika frihetstyper och togo ovillkorligen första pris.

Tal. gjorde en trogen bild om Everett-situationens allvar, och slöt med: "om timmertrusten och dess betalda domstolslakejer, allt till trots, finna dessa 74 arbetare "skyldiga", komma vi också att gå lite längre — vi svara då med General sträjk."

Näst kom den kraftige irländaren, Jim Larkin, som på ett lika kraftigt och ärligt språk förklarade, "att vi känner ingen utom vår egen klass..." endast den och de ha rättigheter som våga uppehålla desamma... "i går natt dansade vi (dansen var för finansiell hjälp åt de fängslade) — i morgon dansar kanske de fängslade i den elektriska stolen. Och protesterna — äro de kraftiga nog? och i så fall, äro vi färdiga att sätta handling bakom våra protester?..." sabotage! det är ingen filosofi! Sabotage är aktion. Tala ej sabotage. sabotera!"

Tal. behandlade så det hotande kriget. "Vad svara vi på Amerikas indragande i kriget? Vi skola aldrig marschera under fanorna! Alla som ge det svaret var en goda och stån upp!" Alla i den fyllda lokalen stodo upp och förklarade: We shall never march!

Haywood, nästa talare: "Vi ha här i kväll förklarat att vi ej vilja gå i krig och att vi ej vilja bära vapen. Men därmed ha vi inte förklarat att vi ej vilja strida. Vi äro redan inbegripna i krig — klasskriget."

"Jag tror ej att I. W. W:s medlemmar komma att gå ut i detta krig, som amerikanska regeringen, med finansierarna bakom, planera mot Tyskland. "För oss må de gärna sänka far-

tyg, det enda som angår och oror oss är, att ombord på dessa fartyg är medlemmar av vår klass..." "i händelse av krig svara vi med generalsträjk."

Detta om den saken. Tal. fortsatte med Everett- och San Francisco-offren. "Huru många av Er är i favör av generalsträjk om de 74 kamraterna i Everett icke frikännas?" framställde talaren. Alla reste sig upp. Leve arbetarklassens solidaritet!

Vid detta möte slog man "två flugor i en smäll." Det var annonserat som protestmöte för Everett-kamraterna, men dagarna mellan annonseringens tryckning och mötets avhållande uppstod en omedelbar krigsfara. Och I. W. W., trogen sin klassolidaritet, förklarar ögonblickligen, att i händelse av krig neka vi att ställa oss under fanorna, samt skola vi göra allt i vår makt att som svar på en krigsförklaring etablera generalsträjk. Vi veta att I. W. W. står fast vid detta.

Handlingslustan och entusiasmen från detta möte uppväddade missbelåtenheten från det förra. Kom så fredagskvällen den 9, då Socialist Party anordnat protestmöte mot kriget, i Wood-Carriers Hall. Fem stora lokaler fylldes i hast.

Bland de kraftigaste talarna i den lokalen vi var, märktes den skräddare (namnet okänt) samt älderman Kennedy från S. P.

Den förra, i korta och kraftiga satser, på lite bruten engelska, skildrade skräddare- och klädesarbetarnas sträjk för något över ett år tillbaka; huru de fört en förtvivlad men käck kamp för dragligare tillvaro; huru myndigheterna på alla upptänkliga sätt låtit brutalt misshandla de sträjkande etc. etc. "Det är ej att undra över att dessa arbetare förlorat sin patriotism! Revoltens anda spirar! Fram för arbetarklassens internationella solidaritet! Leve generalsträjk!" slöt talaren.

J. C. Kennedy talade: "Vi ha tusen-gånger större orsak att iscensätta en blodig revolution här hemma i Amerika, än att kasta oss i krig mot Tyskland-eller någon annan makt. "Skulle man söka att tvinga oss, så föredrar jag att bli skjuten framför en vägg. "vi bör neka!..." "vi ha den fördelen framför Europas arbetare, att där var armén utkallad innan de knapast visste utav det. "Med tanke på alla de brutaliteter som de senaste åren begått mot organiserade och stridande arbetare i detta land, så, om vi skola strida, må vi göra så mot vår inre fiende kapitalismen här i Amerika!"

Hardie från S. P. talade, men blev hans oration en mera filosofisk betraktelse över situationen. Trots Kennedys yttrande om en revolution rörde honom djupt, som han sade, så kunde han inte instämma. "Vi äro ej beredda för en dylik, den skall därför bli blodig, och vi skall förlora våra bästa krafter där och detta ha vi ej råd till", m. m., m. m. förklarade han.

Det märktes en del i lokalen som delade Hardies uppfattning. En annan talare från S. P., en Mr. Works(?) trodde heller inte att arbetarna voro färdiga för någon generalsträjk eller revolution.

Ja, se så är det då en del av våra politiska socialister ska till att behandla ämnen och aktionsmedel som de förut alltid ignorerat. Färdiga eller icke färdiga gör i farans stund alldeles detsamma, ty av självbevaringsdrift tvingas det vapnet på oss ändå.

Då krigsfaran står hotande vid dörren och intet annat aktionsmedel än generalsträjkens förmår hindra detsamma, då står man där utan vetskap om vapnets bruk, och i sin förvirring förklarar man "icke mogna för det." Nåväl, vi ämna inte i någon slags övermod förklara det vara

försent att diskutera generalsträjksvapnet. Tvärtom. Vi gläds innerligt att massorna börja tänka på det. Ty en gång tagande ärligt itu med problemet kan resultatet inte bli annat än gott. Det är just inför situationer sådana som den vi i dag är upp emot här i Amerika, som de på parlamentarismen troende klart bör kunna inse, att för att förhindra krig fordras utoparlamentariska aktionsmedel; att förhindra krig fordras att ingen ammunition tillvärkas eller transporterats, att soldaterna icke bli transporterade varken till lands eller sjös. Inget utom generalsträjk kan utföra och fullborda detta. Och om arbetarklassen vill bjuda kapitalet spetsen, om de vilja närma sig ett bättre och lyckligare samhälle, då måste de resolut tillgripa de utoparlamentariska, de värkligt effektiva medel som stå dem såsom klass till buds.

Mötena antog en resolution som per telegraf sändes till president Wilson. I densamma förklarades att de till tusentals församlade arbetarna med kraft protesterade mot kriget; att de änyo bekräfta sin trofasthet, internationella solidaritet och broderskap till alla världens arbetare; att i händelse vi tvingas att bära vapen skola dessa användas till att bekämpa vår verkliga fiende kapitalismen, som är orsaken till alla krig.

En frivillig insamling för försvaret för de 74 arbetarna i Everett, Wash., upptogs vid mötets slut.

Två dagar senare, den 11 feb., avhölls ett annat protestmöte i Humboldt Park Parish Home, och här stämningen ha varit, att hellre dö vi i vår egen strid för frihet än för våra fiender kapitalisternas ägdom.

Tre dagar senare, den 14 feb., var åter ett protestmöte i Belmont Hall, anordnat av S. L. P. och då bra mycket bättre än deras förra möte den 4.

Huvudtalaren, C. Harrison, utredde tydligt hurusom, då de privata ägdomsbesittarna så fördrar, regeringarna alltid stå färdiga att komma dem till undsättning.

Större delen av ämnet behandlade tal. förtjänstfullt, och må vi till hans ära som S. L. P.-man säga, att han var den första vi hört från detta håll som ej använde hånande och begabbande, smutsiga och överlägsna uttryck och skällsord mot I. W. W.

Det glädde honom, förklarade han, att då han citerade Kennedys ord om revolutionen, det väckte bifallsyttringar bland de församlade, "och skola vi göra allt för att förhindra kriget! Vi skola neka att användas till kanonföda!" yttrade tal. Men likasom Hardie och Works(?) från S. P. var han rädd för generalsträjk och revolution — emedan vi ej voro färdiga för det.

Huru sig kallande antimilitarister och klassmedvetna arbetare kunna fördras och slå fast att kriget måste till varje pris oinlett göras, men samtidigt, i samma andetag, förklara, att vapnen generalsträjk och revolution ej kan användas emedan vi ej äro mogna för dessa vapens bruk, det är för oss en olöslig gåta. Dessa människor måste bestämt inte själva tro att kriget skall komma och slunda endast jonglera med orden, eller också äro de, som vi förut nämnt, i ögonblickets stund gränslöst förvirrade. Ty man vill väl ändå inte kalla denna hållning en lugn och kall beräkning?

Man vill inte gå i krig och man vill inte ha en blodig revolution, förklarar man. Men om nu krig ändå förklaras mot Tyskland, låt oss säga första mars, så veta vi ju att arbetarna ha att välja mellan producerandet av ammunition, krigets och slagfältets favor, eller generalsträjkens med revolutionen som efterföljare och dess favor.

Låt oss gärna medgifva att den blir blodig, men är det då inte bättre — vilket vi annars tycks enas om — att blodet får flyta

Till Minneapolis' tjänsteflickor!

Se hit!

För en helt kort tid sedan bildades här i staden en sorts organisation bland Edra "fruar" d. v. s. arbetsgivare, för att, som det sades, reglera tjänsteflickornas löne- och arbetsförhållanden. Nu känna vi förut allt för väl till detta slag av "reglering".

Ingen skall för ett ögonblick försöka inbilla sig att det betyder förbättring för Er i något avseende. Anej: "Regleringen" har vidtagits för att stävja Edra försök att få större frihet, större lön, bättre arbetsförhållanden. Man har sagt bestämt ifrån att Ni tjänsteflickor ha för mycket betalt. Det är vidare ett faktum, att denna hemliga "arbetsgivarorganisation" (Edra fruar), fastställt fem dollars i veckan såsom den högsta lön ni skola tillerkännas. Att Er arbetstid skall vara obegränsad är alldeles tydligt. Nu ställer sig frågan så här för Er: Är fem dollars i veckan tillräckligt?

Man kan utan tvekan svara nej på detta, därför att detta erbjudande kommer självman från "fruarna" som naturligtvis se saken från motsatt synpunkt än Ni flickor göra.

Vi skola för att bevisa vårt påstående taga ett litet ex. från skogsarbetarna i norra Minnesota förra året. Ni får då att börja med komma ihåg att Ni stå på samma punkt som dessa arbetare i det att Ni sälja Er arbetskraft till den högstbjudande. När Ni söka en plats så bestämmer frun huru mycket hon vill betala Er, och inte Ni som få bestämma Ert eget pris. Om vi nu taga ett nära stående exempel för att bevisa detta skulle det se ut så här:

"Någon utav Er går ner i staden för att köpa ett par skor. Af församlingen visar Er en hel del olika sorter till olika priser. Först vill Er nu att han skulle säga: "Här är ett utmärkt par, hur mycket vill Ni ge mig för dem?" Skulle Ni inte tycka det vara en egendomlig metod att göra affär?

Förvisso. Men det är faktiskt det sätt på vilket Ni och alla arbetare göra. Någon behöver Eder hjälp och annonserar därom. Ni gå dit och söka platsen, men säljan får Ni själva bestämma hur mycket Ert arbete är värt. Så är också förhållandet med andra arbetare. Så, var förhållandet med skogsarbetarna förra året.

Tidigt på hösten hade deras arbetsgivare en hemlig sammankomst i Duluth och beslöt att inte betala mer än högst 28 dollars i månaden till någon arbetare. Många ansågo naturligtvis detta för lite och reste från den ena kampen till den andra för att få mera betalt. Men överallt samma svar. Arbetsgivarna höllo till sammans. Då började arbetarna att tänka på om de inte genom att också hålla tillsammans skulle kunna förändra detta. De började att organisera sig och i dag har ingen arbetare i skogen under 40 doll. i månaden. Det är det första försöket att börja själva begära vad de önska sälja sig för, med andra ord, att göra som affärsmannen bestämma och begära ett eget pris på sina varor.

Hur tror Ni nu att denna fruarnas organisation arbetar? Säkertligen på detta sätt. De ha samarbete med de s. k. platsanskningsbyråerna, och när Ni söka plats genom dessa får Ni för vår egen frigörelse än för behållandet av ytterligare hundradrigt slaveri och trälömdom?

Många och våldiga massmöten mot Amerikas indragande i kriget komma att hållas i Chicago och över hela landet. Och vi våga hoppas att Amerikas proletariat lärt så mycket av det pågående Europeiska kriget, att de med generalsträjkens blankslipade vapen mäktat förhindra det.

E. M.

först och främst betala dessa byråer för denna plats och de bestämman tillsammans med fruarna hur stor lön Ni skola ha.

Ni få inte några som helst upplysningar om hurudan platsen ifråga är, huru lång arbetstid man fordrar, huru många barn det är i familjen, hurudana Edra bostadsförhållanden äro o. s. v.

Vore det inte en utmärkt sak om Ni på förhand visste allt detta innan Ni började? Och vore det inte lika utmärkt om Ni kunde verna andra flickor att gå till en plats där Ni själv slutat på grund av odrägliga arbetsförhållanden? Säkert. Men frågar Ni hur skall detta ske? Vi svara lika hastigt: Genom att organisera Eder: Låt oss se hur Edra kamrater på andra platser ha gjort. Vi ha Tjänarinneorganisationer på flera platser här i landet, bl. a. i Denver, Col., Duluth, Minn., och i Salt Lake City, Utah. Och de ha lyckats alldeles utmärkt.

Vi säga nu att ett tjugotal flickor samlas här i Minneapolis och bilda en "Domestic Workers Union". Dessa flickor samla sedan så många andra som möjligt. De betala alla 2 doll. i inträde, 50 cents i månaden. Inom kort bliva Ni i tillfälle att hyra en lokal där Ni kunna ha ett kontor och sända ut tryckta meddelanden om att Ni ha platsförmedlingsbyrå och avgiftsfritt förmedla platser åt alla som önska sådana. Alla medlemmar bliva ålagda att avge rapport över de platser de arbetat på, och vid de tillfällen någon av fruarna behöver en flicka och kallar upp Edert kontor vet Ni vad slags plats det är och kunna meddela frun ifråga att (om platsen är dålig) Ni fodra förbättringar i det eller det avseendet innan Ni vilja sända någon dit. Men även om Ni i början inte kunde göra detta d. v. s. om fruarna skulle använda sig av annonsering i tidningarna, så kunna Ni anordna upplysningsbyrå där alla flickor kunde få veta sanningen om platsen i fråga, utan avgift innan de sökte den.

Det blir alltså inte här frågan om direkt sträjk utan endast kontroll av de olika familjernas arbetsförhållanden och behandling av sitt tjänstefolk. Men även i andra avseenden kunde avsevärda förbättringar för Er flickor göras. Låt oss se på en sak. I allmänhet äro Ni alla intresserade för dans och andra nöjen. Tänk om denna organisation anordnade danser och förtjänsten tillfölle Er själva d. v. s. Eder organisation. Ni kunde då bilda Ert eget hem med läs- och sällskapsrum, ja det kunde inom kort utvecklas till en fullständig fristad dit flickor kunde taga sin tillflykt vid de tillfällen de icke arbetar.

Ja, där är i korthet en del uppslag, och de kunna utvecklas i det oändliga. Den Skandinaviska Propaganda Klubben har redan påbörjat arbetet med organiserandet av en "Domestic Workers Industrial Union" i Minneapolis, och alla som läsa detta borde ögonblickligen sätta sig i förbindelse med någon av dess medlemmar eller tillskriva denna tidning, Box 179 Minneapolis, Minn.

Det är alldeles klart att det inte gäller endast de svenska flickorna utan att frågan är att organisera alla flickor över huvud taget som äro sysselsatta inom s. k. husharbete.

ALLARM kommer också att ställa sitt innehåll till förfogande för diskussion i detta ämne, och uppmana vi alla som ha någonting att anföra i ämnet att använda sig av ALLARM.

Tjänsteflickor: Visa nu att det är santt att kvinnan kan göra vad hon vill. Fram för en stark organisation omfattande alla kvinnor: Ni kommer då snart underfund med att I. W. W.-har en stor, god princip, den nämligen att samla hela arbetarklassen.

Klasskamrater!

Vad blir edert svar på staten Californias dom över Tom. Mooney? Dagspressen har nämligen meddelat att juryn framlämnat sitt förslag skyldig till mördare av första graden. Den köpta "juryn" känner sig naturligtvis nöjd när de få denne präktige kamrat och agitator att dingla i repet.

Han mister också sitt liv därför att han vågade agitera och uppmana en del slöa slavar att själva resa sig upp och rädda sig undan slavens föraktfulla död — svältöden.

Detta större tjuvbandet och dess skyddande änglar och trogne gärdvadar, därför dödas han. Kom ihåg det! ej får att han är skyldig ty var det för det hur skulle då Amerikas regering vilja mörda och låta mörda hundra tusental av unga, friska och kraftiga människor. Tjuvarna kunde ej hålla på att i längden bestjäla massorna om han hade tillfälle att leva och verka, därför måste han dödas. Men där vilar en tryckande börda av skuld på dessa som ta hans liv: Varje revolutionär i California är medveten om och ser till att detta handlingssätt kommer att kosta pengar för arbetsgivarna. Detta är sättet att lära dem att ej begå mera sådana misstag.

Att fängsla och mörda arbetaragitatorer är den förnämsta punkten på arbetsgivarnas program, icke för vare sig de tro att de äro skyldiga till något brott, eller för att de så mycket fästa sig vid själva mordandet, men väl för att de tro att detta är ett sätt att utpanka och utplundra de förut fattiga arbetarna och göra försvaret från deras sida omöjligt.

Att detta icke är ett argument mot organiserade arbetare är tydligt. Det ger dock vid handen att vi i framtiden ha att ändra metod. Vi kunna ej skaffa nog medel att strida på detta sätt d. v. s. genom advokater vid domstolarna. På arbetsplatsen är det enda stridsfältet för proletären. Där kan han själv föra striden.

Det är heller icke nödvändigt att så länge till bibehålla denna gamla taktik, ty vår ekonomiska makt som producenter kan mycket lätt förlama den uppstudsiga arbetsgivares hjärta. Genom användning av lämpliga metoder i arbetet skola vi snart låta arbetsgivarna förstå, att fängsla och mörda aggressiva arbetare deltagande i klasskampen, blir allt för dyrt. Vi måste säga till dem att för varje dollar vi betala ut för lagomkostnader kommer det att kosta er \$50.00.

Det ger dock vid handen att vi i framtiden ha att ändra metod. Vi kunna ej skaffa nog medel att strida på detta sätt d. v. s. genom advokater vid domstolarna.

På arbetsplatsen är det enda stridsfältet för proletären. Där kan han själv föra striden.

Det är heller icke nödvändigt att så länge till bibehålla denna gamla taktik, ty vår ekonomiska makt som producenter kan mycket lätt förlama den uppstudsiga arbetsgivares hjärta. Genom användning av lämpliga metoder i arbetet skola vi snart låta arbetsgivarna förstå, att fängsla och mörda aggressiva arbetare deltagande i klasskampen, blir allt för dyrt. Vi måste säga till dem att för varje dollar vi betala ut för lagomkostnader kommer det att kosta er \$50.00.

Från expeditionen

A. B. Erlandson, B. C. Mottagit M. O. och prenumerationerna. Tack. Avgiften för pren. till Canada är 75 cents pr år.

ALLARM ligger nu framför eder i sex-sidigt format, det ser ju bra ut eller hur? För att i framtiden bli i stånd att utgiva tidningen i samma format måste vi ha kontanter. Nu mena vi icke med detta att tigga eder för frivilliga bidrag, men vi skulle önska att se varje läsare av vår tidning lägga manken till i och för att ansaffa nya prenumeranter. Vi skulle vilja föreslå att var och en av ALLARMS läsare skaffar åtminstone en ny prenumerant varje månad, detta borde bliva ganska lätt, gör ett försök. Det beror uteslutande på våra kamrater prenumerantsamlare, om ALLARM inom en snar framtid blir veckotidning. Därför mera fart i arbetet för I. W. W. och vår press.

alla medlemmar i en ekonomisk kamporganisation, med målet: Löneslaveriets avskaffande. Ni flickor äro ekonomiskt beroende likaväl som vi män; vi behöva Er och Ni behöva oss.

Med kamratlig hälsning till Er alla.
Ragnar Johanson.

En liten historia om fria Amerika.

Av Chas. Ashleigh.
Översatt av E. M.

Allt emellanåt lyfte den resande ögonen från boken och såg ut över de skogbevuxna kullarna där tåget gled fram. Men så åter försänkte han sig i den rysansvärda berättelsen. Han läste nämligen om Ryssland och de helvetiska kval de av detta lands folk, som strävar för frihet tvingas att genomgå. Han passerar från den ena avskräckande detaljen till den andra: prygel, arresteringar och förvisningar, polis och officiellt tyranni, prästens beslagtagning och all slags våldföring å personlig frihet. Boken gjorde verkligen ett intryck som var nedslående.

Åter lyfte han huvudet och blickade ut över Washingtons vidsträckt mörkgröna land. Gud ske lov, detta var Amerika! Han drog en lättnadens suck; boken hade haft makt över honom, han hade fyllts av äckel över det rysska skräckväldet. Här i detta stora gästvänliga land härskade friheten. Ej att undra över att ryssarna i millionvis strömmade hit för att få vistas i frihet! Och han erfor en känsla av välbehag och stolthet över detta landet.

Tåget körde in på en bangård och på stationshuset läste han: **Everett**. En smula trött av den långa resan såg han med slö nyfikenhet på folket på perrongen. Ögonen stannade beundrande på en vacker, kraftig ung man, iklädd grova slita kläder som en skogsarbetare. Detta var en av västerns typiska jättar, tänkte han, obunden och behagfull, han var en av detta spirande material som landet var så stolt över.

Nu uppmärksamade den resande att den unge mannen ej var ensam. Han var följd av två andra män av helt olika typ, undantagande att även, de voro storväxta. I stället för att gå med fria sorglösa steg slokade de på ett synbarligen tölpaktigt sätt, vilket ingav uppfattningen om något hemligt och lurande. Deras rörelser voro tunga och dumma och de mulna ansikten buro tydliga spår av råhet. Änkönt de voro klädda som stadsbor fann den resande det svårt att förklara deras ställning. De liknade varken arbetare eller borgare, men ändå märktes det av de tölpaktiga försök att stoltsera, de emellanåt omtalade, att de besutto något slags myndighet.

Så såg han en av männen gripa den unge arbetaren i armen, medan den andre med rynkade ögonbryn ställde honom frågor. Han nickade buttert och rebelfiskt till svar, varefter de alla tre gingo bort till biljetluckan.

"Ser ut som den där är arresterad. Han har ett par 'bylingar' med sig," anmärkte en uppmärksam och mager passagerare i sitt-platsen framför honom.

Den resande såg med ökat intresse. Den kraftige skogsarbetaren gjorde då sannerligen inte intrycket av en förbrytare. Men nu förstod han tydligt vad slags män de andra två voro, han hade sett många av deras slag förut i New York. På vägen till sitt lilla kontor hade han sett sådana typer vakta fabriksportarna då skraddare och klädesarbetarna voro på sträjk. Antagligen skulle de taga honom till Seattle där han var "önskad" för att ha gått anfallsvis tillväga, tänkte den resande. Han suckade: tänka sig om en så ung, frisk man med ett så intelligent uppträdande redan sjunkit så djupt i brott!

Men då händer något som väckte hans förvåning. De tre kommo tillbaka från biljetluckan bort till tåget, men endast en steg på! Det var den unge arbetaren, och de andra två stodo kvar på perrongen tills tåget avgick.

Då vagnen var nästan full inträffade det att den inkommande tog plats bredvid den resan-

de. Den senare, av känslig natur, såg ej på sin granne, önskade ej bli tagen för en person, vetgirig om saker som ej angick honom. Då hörde han ett lågt, skärande ljud; det kom från hans nya kompanjon. Han gnisslade sina tänder!

Den resande såg i hemlighet på mannen. Hans ansikte var blodbestänkt, ögonbrynen rynkade och ur ögonen sprutade eld. Han vände på huvudet litet och såg den resandes förskräckta blick.

"Sådana smutsika stinkdjur!" sade skogsarbetaren. "Detta skola de ängra en dag!"

Den resande dristade framställa en mild fråga:

"Vad? De tillåto mig inte stanna i deras förbannade stad!" svarade den unge mannen häftigt. "Har inte jag lika rätt att vara i Everett som de? Jag betalar för mig!"

"Vad menar ni med att de ej ville tillåta eder stanna i sta'n", frågade den resande.

"Säg ni inte att de sände mig därifrån?" svarade den andre.

"Vad menar ni? Vill ni säga att de inte tillåta eder att stanna kvar i Everett? Av vad orsak, vad gjorde ni där?"

"Vad jag gjorde? Ingenting. De helt enkelt ville inte ha mig där därför att jag är en organiserad arbetare."

"Vadför slag, det kan ej vara möjligt, någonting man aldrig förr hört av!" sade den resande. "Berätta hur det tillgick."

"Näväl, jag har arbetat i skogen en längre tid, och då jag nu hade lite besparingar — omkring 150 dollars — tänkte jag fara in till Everett, den närmaste staden, för att köpa lite kläder samt hålla på en god vän innan jag fortsatte till Seattle. Hade endast varit i sta'n en halv timma, gick huvudgatan framåt och såg i affärsfönstren för klädespersedlar jag tänkte köpa, då de där två uslingarna kommo fram och sporde vad jag gjorde där. Jag kunde inte förstå vad fan det angick dem, men svarade ändå hyggligt nog, att jag skulle stanna i Everett litet medan jag hjälpsade på några vänner. De ville veta vilka mina vänner voro, och jag sporde tillbaka om det angick dem. De uppfordrade mig emellertid att omtala det, vilket jag gjorde; att det var en kamrat en shingle-weaver (takspånsägare), att han var gift och hade ett snyggt litet hus.

"Då förklarade de att jag ej fick stanna kvar. Och en av dem ville veta om jag tillhörde organisationen, på vilken fråga jag resolut svarade ja. Vilken organisation? blev nästa fråga. Jag svarade **Skogs- och timmerarbetarna av Industrial Workers of the World**. Detta var nog för dem! De drogo mig ned till stationen, tvingade mig att köpa biljett till Seattle, samt sågo till att jag kom med tåget."

"Men herre gud då, detta är oerhört!" sade den resande. "De ha ingen rätt att köra ut er från staden!"

"Det är möjligt att de inte ha rätt därtill, men vad hjälper det mig då de nu ändå gjorde det! Jag hade hört något om att de misshandlat våra medlemmar, men som jag var långt inne i skogen fick jag ej mycket nyheter."

"Men att på så sätt köra en alldeles fredsfull person ut ur staden", sade den resande kippande efter andan. "Sannerligen om jag hört av dylikt förr!"

Mannen med det magra, skarpa ansiktet i bänken framför dem, som hela tiden suttit med huvudet bakåt och hört hela konversationen, vände sig hastigt om.

"Där är mycket ni inte hört av, min herre," sade han, men som händer ändå. Jag visste väl inte strax vad det var," fort-

satte han, "då jag såg denna mannen här i sällskap med de där två herrarna. Jag borde ha gissat det, ty de ha hållit på med dylikt för en längre tid."

"Men i himlens namn, varför?" frågade den resande förvirrad.

"Därför att the Industrial Workers of the World har hållit möten där, och affärsmännen och arbetsgivarna ha beslutat att hindra dem, och naturligtvis ha myndigheterna inskridit till deras undsättning."

"Men — men varför ha de förbjut mötena?"

"De ha inte förbjut möten. Endast arbetarmöten. De ha haft sina politiker där och dessa ha från sina automobil talat till folksamlingar så stora att de alldeles blockerat gatorna."

"Men detta är ju en stor orättvisa!" sade den resande. "Varför tillåta de ej arbetarna att tala?"

"Emedan de tala om högre löner och kortare arbetsdag, om bättre mänskliga förhållanden för skogs- och timmerarbetarna," svarade mannen med det skarpa ansiktet.

"Säg, ni talar som ni vore medlem av organisationen", sade den unge jätten.

"Jo, lita på det, kamrat!" svarade den magre mannen och framsträckte samtidigt sin hand. De två männen skakade händer under ett ömsesidigt förstående, leende och kamratskap.

"Men det är intet brott att sträva för kortare arbetsdag och högre betalning", sade den nu alldeles hopplöse och förvånade resanden.

"Möjligen är det intet brott mot lagen, men det är brott mot profitten", svarade den lille skarpe. "Och detta är det slags brott som räknas — vilket ni snart får erfara ifall ni begär det! För övrigt kunna de alltid vid alla tillfällen använda sin gamla lag för tillvaratagandet av sina profitträsen."

Det uppstod några ögonblicks tystnad. Den resande bara tänkte, tänkte skarpt.

"Här kan ni se något av deras lag och ordning", sade den skarpe och överlämnade till den resande ett fotografi av en halvna-ken arbetare.

Den resande såg på porträttet. Mannens rygg var en blodig massa, sår och skramor.

"Det är en av våra talare", sade den förre. "De togo honom i automobil ut på landsvägen där de sedan misshandlade honom, som ni kan se."

"Jag kan inte fatta det riktigt", sade den resande. Detta är någonting nytt — främmande för mig."

Tåget körde in till stationen i Seattle. Den resande steg av och han gick gatan framåt, fortfarande undrande.

Någon tid senare promenerade den resande nere vid dockorna i Seattle. Andra delen av hans bok om "Ryssland" bar han under armen. En väldig folksamling varibland syntes många polishjälm, tilldrog sig hastigt hans uppmärksamhet. Han närmade sig för att finna orsaken till denna människosamling.

Kommen närmare såg han att en massa arbetare togos från en båt och under beväpnade polisers säkra vakt marscherade man åstad med dem. Man efter man kommo de utför landgången, bistra och bestämda voro deras miner och stolt kommo de. Polisen ledde bort dem. Med stigan- de förvåning märkte den resande att somliga haltade, andra hade blodiga bandage kring huvud eller armar, och andra åter voro så illa tilltygade att de måste hjälpas eller bäras. Så såg han bära, fem stycken, på bäarna lågo, med dolda ansikten, döda män, redan förstelnade. Blod, blod överallt: på kläderna, på bindlarna och på de förstumma- de döda på bäarna. Så såg han sina två vänner från järnvägsresan, bleka och blödnande.

"Vad, vad i guds namn är det-

ta?" frågade han den som stod vid hans sida.

"Det är en grupp organiserade arbetare som reste till Everett för att avhålla ett möte," svarade hans sagesman. "Innan de kunde landstiga möttes de av beväpnade "deputerade" och nedskötos."

Den resande kände sig nedslagen och som där inte var mera att se, gick han till en restaurant att få en kopp kaffe. Han kände att närverna behövde något stimulerande.

Vid hans bord satt även en spenslig och förtorkad man, till utseendet intellektuell, som observerade titeln på hans bok.

"Det där är en utmärkt bra bok", sade han. "Den visar Rysslands ruttna samhällsförhållande."

"Bah! Ryssland, Gud förbarma!" skrek den resande, slängde boken i golvet och rusade ut ur restauranten med ett tårat öga och flammande hjärta.

Bulletin från local 400 A. W. O.

Klasskamrater!

Glöm ej bort Everett-kamraternas rättegång den 5 mars! Om ni icke ännu skaffat er försvarsmärke, skaffa detsamma av närmaste delegat.

* * *

Kommer du kamrat, ihåg ditt kortnummer? Om du mistar ditt kort och vill ha ett nytt, så är det nödvändigt att lämna detaljerade upplysningar. Bäst är att minnas numret.

* * *

Credentials No. 905 för Carl Jacobs borttappad. Credential No. 947 borttappad eller bortstulen. Dessa böra betraktas som vakanta.

* * *

Om du är bokhållare eller stenograf och önskar plats på A. W. O:s exp. nu till våren och sommaren, torde ansökan vara inne snarast möjligt. Snart kommer det att bli mycket arbete där. Om du kan fylla någon av dess platser meddela oss.

* * *

I oljekällorna runt Augusta, Kansas, El Dorado med omnejd är avlönning \$3.00 för grovarbetare, \$4.50 och 4.75 för riveters, \$7.00 för drillers och \$8.00 för tool dressers. Snickare och murare äro önskade, 35 till 50 cents i timman. Murare \$5.00 för 9 timmar.

* * *

Spokane Central Branch har beställt 1,000 medlemsböcker samt för \$1,500.00 litteratur. Skogsarbetarna i västern icke endast tala om affär utan göra densamma.

* * *

Järngruvarbetarnas Industrial Union No. 800 växer hastigt. Gruvarbetarna organisera sig lika hastigt som skogsarbetarna i Idaho.

* * *

Webster City, Iowa, nytt hotell, ävenså en ny Chicago Northwestern station, Fort Dodge, Des Moines och Southern kommer att bygga ny spårväg. 700 män komma att anställas. Dikning och byggnadsarbete i Nevada, Iowa. "Tiling" (täckdikning) runt Sioux City och Ames, Iowa.

* * *

Gott om pip, tank och oljearbete i New Wilson, Okla., avlönning från \$2.00 till \$8.00 om dagen.

* * *

Delegater och sek. obs:

När ni sänder pr. express paketer e dy. till A. W. O:s kontor, sänd det aldrig under adr. P. O. Box 1776 utan i stället till Forest Edwards, 603 Sykes Block, Minneapolis, Minn. Glöm ej detta ty det hindrar fördrojning.

* * *

I. W. W. har börjat att förbättra arbetsförhållanden inom oljeindustrin. The Sinclair Cudahy Oil Co., kommer att påbörja arbete i Osage Junction, Okla. Detta blir rätt bra arbete. Betalningen blir minst \$2.00 om dagen och board, 9 timmar. Detta Co. brukar ha goda "camps." Ar-

Litet S. L. P.-ana.

Av R-r J-n.

Dess teori och praktik.

Det kanske kan i någon mån intressera Allarms läsare att litet närmare granska den mest "revolutionära organisationen i världen." S. L. P. litet i sömmarna, och vill jag här göra några axplock ur minnet och dagboken.

I "Arbetaren" ("gräddan av världslitteraturen," som en av dess försäljare en gång sade) är ett rikt fält öppet för den som har lust att göra studier över den svenska delen av denna revolutionära organisation.

I denna tidning för den 14 dec. 1916, har Carl Iverson skrivit en artikel riktad mot en av mig i Allarm införd artikelserie, nämligen: "I. W. W. och den revolutionära syndikalismen." Det har sitt intresse att läsa denna I-n's kritik ty den framhåller på ett utmärkt sätt hur en del av S. L. P.-iterna kan "trolla me' truten."

Vi börja alltså med rubriken: "Radikalism" stavat med tre r.

Det är onekligen ett originellt sätt att presentera sig. Det har varit och är fortfarande den enda möjligheten i den s. k. skrivsvenskan för att uttrycka en viss provinsialism som är nära besläktad med I-n's fördelsebyggd. En nyligen från västern hitkommen kamrat som hittade på att vara från ifrågavarande landskap sade också när han såg artikeln: "Fy f-n, jag riktigt skäms!" —

När jag i min artikel påstår att S. L. P. enbart räknar med sitt parlamentariska arbete såsom en statistikapparat för att därigenom kunna se "hur många av väljarmassan som äro för industriell unionism" så påstår I-n detta vara en "till karikatyr snedvriden framställning av S. L. P. position till politisk aktion."

Om så är fallet, så vill jag säga att karikatyren är absolut lik originalet. Vid flerfaldiga tillfällen har jag offentlig till olika S. L. P. talare framställt frågan om hur stor betydelse de lade på den politiska aktionen och fått ovan angivna svar.

Det finns svart på vitt till och med i "Arbetaren" för den 19 okt. förra året slutar en artikel på första sidan under rubriken: "Eder röst för socialist Labor Party," sålunda » Därför arbetare, du som läser detta, giv på valdagen din röst för Socialist Labor Party, för Reimer och Harrison, under emblemet armen med hammaren.

Genom att så göra bliver du en röst i den stämman som bjuder landets arbetarklass att organisera sig industriellt och politiskt för att taga landets industrier i besittning."

Om ej detta stöder mitt påstående (eller rättare S. L. P:s) om "statistiken" är det märkvärdigt. Men värre än så, maningen att organisera sig, skall ställas av sådana valmän som ej själva visat minsta lust att statuera det, visserligen mera riskabla och besvärliga exempel, att själva organisera sig industriellt.

Eller vill man påstå den nyaste S. L. P. skapelsen "W. I. I. U." har ett medlemsantal motsvarande den röstsiffra som samlats under valkampanjen? I New York t. ex.? Eller på någon annan plats?

Mig synes den enklaste och riktigaste lösningen vara att på arbetsplatsen, ej i vallokalen få betet komma att påbörjas omedelbart.

* * *

Telegram från County Jail, Nebraska City. "Everyone in jail here on serious charge. Send some one to investigate at once and notify us by telegram at county jail of what action you will take."

Signed Robert McAnuff, Del. No. 1046. Forest Edwards, Sekr. James Riley, Chairman. Org. kom.

arbetarna industriellt organiserade. Det skulle förenkla arbetet betydligt och säkerligen medföra bättre resultat.

Och det blev framför allt en mera tillförlitlig "statistik."

Den punkt som emellertid väckt I-n's största intresse i ifrågavarande Allarm-artikel är att "S. L. P. ... med användande av den politiska friheten, för att bedriva propaganda för klasskamp." Detta är oriktigt säger I-n. För S. L. P. socialismen existerar redan klasskampen!!

Men detta är något egenartat för S. L. P. Redan i socialismens småbarnsskola fick jag lära mig att vi måste bedriva agitation för medveten klasskamp. Vi få väl lov att komma ihåg att utan en målmedveten agitation blir det ingen klasskamp, den måste ju som bekant förarbetas.

Socialismen erkänner klasskampen, säger I-n. Alldeles riktigt. Men den driver propaganda för den också!

Den Marx'ska socialismen har uppställt följande kedja: Först klasskillnad, så klassintresse, vidare klassmotsättning, och efter förberedande agitations- och upplysningsarbete klasskamp som logiskt resultat.

Vi ha ju, såväl som I-n och S. L. P. konstaterat att t. ex. A. F. of L. icke är någon klasskamporganisation.

Ingen vill väl ändå, trots detta, förneka, att den är en klassorganisation fastän partiell.

Som organisation förnekar den tillvaron av klasskillnad, i och med sitt s. k. "samförstånd" mellan arbetare och arbetsgivare.

Klasskillnaden finnes dock, och det är vår uppgift att agitera för att medvetandet därom blir väckt och följes av — klasskamp.

Att mitt uttryck, klasskamp i detta sammanhang kan översättas till industrial revolutionär organisation är alldeles riktigt, ty någon annan klasskamp erkänner jag ej. I-n ger mig rätt i att t. ex. S. P. ej är, och aldrig kan omfatta klasskamp — och jag går längre, intet parti, — icke ens S. L. P. kan bli ett uttryck för medveten ekonomisk klasskamp, såvida ej dess partiärbete blir absolut negativt, vilket i sin tur medför resultatlöshet.

Jag framhöll i Allarm att i strävan att nå en omöjlig logisk konsekvens i den Marx'ska konstellationen parlamentarisk och ekonomisk aktion, S. L. P. utelämnat nästan allt på det parlamentariska reformprogrammet och jag vidhåller det fortfarande; ett av de synliga resultaten är, att vidhållandet av denna sista kvarleva, förhindrar er aktionskraft på det ekonomiska området.

Det har alltid varit med en beklämmande känsla jag bevittnat den gränslösa energi som vid olika valtilfällen ödslogs på parlamentarismen, då jag vet att resultatet alltid kommer att bli detsamma d. v. s. av ingen som helst betydelse för arbetareklassens ekonomiska frihetskamp. —

Sedan framdrager I-n ett av de löjligt små "bevisen" när det gäller vad han kallar "teori och taktik" inom I. W. W. Beviset blir sublimt därför att det använts till ett psykologiskt misstag som jag ej skulle ha väntat och förbättrar inte felet. I-n skriver: "Det är ett känt faktum, att då en person konfronteras" med döden eller med en fruktansvärd situation så blir han i hast ovanligt årlig. Livslång föreställning och t. o. m. inbillad övertygelse får då ofta ge vika för den innerst kända övertygelsen..."

Vill I-n därmed påstå att Joseph Ettor i sitt innersta "trodde" på S. L. P. som det "enda, sanna" och att situationens allvar vid rättegången i Lawrence, Mass., framtvingat bekännelsen därav?

De låter bra, men att det är grundfälskt vet ju var och en. Det

var nog självbevarelselinstinkten som talade där såväl som vid alla andra dylika tillfällen. Låt oss taga några exempel. När arbetarna på någon plats förlorat en sträjk som t. ex. storsträjken i Sverige 1909 och tvingades att gå tillbaka på personliga kontrakt, istället för kollektivavtal betydde detta att de uppgåvo tanken på organisationen? Eller när socialister tvingas av myndigheterna att iklada sig knekttröjan och delta i krig såsom t. ex. Liebknecht bevisar det att de övergivit sin tro på internationellt broderskap? Ånej! Exemplet, Petrus förnekar Jesus, har upprepats otaliga gånger, och evad det gäller Ettor, för detta oss in på det etiska området; ha vi överhuvud taget skyldighet att följa de moralbud om sanningsenlighet som borgarklassen uppsatt såsom norm för vårt handlande och tänkande.

Vi revolutionärer ha vår klassmoral, vi förneka den s. k. "rättvisan" i det bestående samhället, vi göra oss ej samvete med att även med en lögn undandraga oss dess hämndbegär, men med detta följer ej respekt för detsamma, — vi tro på anpassning.

Jag är övertygad om att hade "direkta aktionsagitatorn Joseph Ettor" stått inför ett tribunal sammansatt av S. L. P. då hade givetvis framvisandet av I. W. W. konstitutionen före 1908 fallit på domarens och jurymännens vetenskap om lögnen, och han hade blivit dömd. Och att domen ej blivit mild, det förstår man av den "klassmedvetna, revolutionära" hänsynslöshet med vilken S. L. P. vapendragare, döma även de av I. W. W. medlemmar som ännu ej drabbats av den borgerliga lagen.

Om någon annan agitator skulle i framtiden bli oskyldigt anklagad och hotas med galgen, har S. L. P. tagit möjligheten ifrån honom att bli frikänd av en kapitalistisk domstol, genom att framvisa samma konstitution för I. W. W. 1905, s. k. målmedvetna socialister ha på detta sätt spelat kapitalisterna i händerna. Att fanatism fört saken ända därhän att arbetarklassens egna medlemmar bli indirekta åklagare, är ett hemskt faktum.

S. L. P. press och skriveriet mot I. W. W. blir ett utmärkt material för kommande rätttegångar, men historiens dom blir hård!

Varför tar ej I—n ett exempel som Joe Hill? Han blev dömd till döden och mördad såsom en I. W. W. men han kom ej till "medvetande" om att S. L. P. var det enda rätta! —

Angående mitt privata uttalande till I—n före min tillämnade resa till sträjken vid Mesaba Range, så trodde jag att I—n kände mig bättre än att tro att jag var "beklämd" för att jag saknade medborgarepapper.

Icke heller var det en känsla av underdanighet, men snarare medvetandet om att jag ännu ej hade nog starkt stöd från min klass, på grund av bristande organisation och klassmedvetenhet. Den enda risk jag räknade med var att bli utvisad, försök gjordes också i den vägen under sträjken.

För mig står alltid behovet att vara min klass till största nytta i första rummet, om uttagande av medborgarepapper kan hjälpa mig härvidlag så, a la bonheur, jag är villig. Men då blir det också det enda vägnade skälet!

All teori och praktik bliver två skilda saker så länge vi sakna makt är naturligt, det är blott och bart en tidsfråga när båda kunna och skola mötas.

Eller hur förhåller det sig med följande episod: Oscar Nordström talade på ett möte i St. Cloud, Minn. Jag framställde frågan, "om en organisation av W. I. U. bildades på platsen bland stenhuggarna, skulle den vid stridstillfällen med arbetsgivarna hava rätt att använda alla de medel som de ansågo fördelaktiga: att tillgripa sträjk vid det för ar-

betsgivarna olämpligaste tillfället, även om eventuellt avtal bunde dem; kort och gott, skulle de ha rätt att använda direkt aktion?"

Nordström svarade omedelbart: "Ja, vi rekommendera direkt aktion när det gäller femörespolitik, d. v. s. dagliga förbättringar, men vi tro inte på det när det gäller erövrandet av samhället." (sic.)

Nu blir frågan, när upphör s. k. femörespolitiken och när vidtager erövringen av samhället?

För oss inom I. W. W. är den första organisationen bildad, den första positionen i vår kamp för slutmålet, den första sträjken och den första förbättringen en länk i kedjan som slutar i löneslaveriets avskaffande, och arbetarklassens erövring av produktionsmedlen.

Det är här en ganska stor skillnad på teori och taktik synes det mig, så stor att man står lamslagen inför ett dylikt argument.

S. L. P. har också i sin egen litteratur en annan mening. Tag t. ex. Wm. E. Trantmanns brodyr "One Great Union" sidan 25, första och andra stycket. Här säges ju bestämt ifrån att de industriella unionisterna framhålla en kraftigare, stridsdugligare organisation som genom strider och förbättringar skall vinna mer och mer begär efter att erövrat allt, också under denna kamp få klart för sig sättet att vinna detsamma.

Vi bereda oss redan nu på att övertaga administration och ledning av det kommande gemensamhetsägandet av produktionen. Representanter, valda av arbetarna i deras industriella organisationer skall konstituera det industriella parlamentet i framtiden, arbetarnas kommun i municipala, nationella och internationella af-färer.

Har idén ändrats sedan adressaten c/o brevlådan i Detroit, Mich., fick fyra bokstäver i stället för tre?

Eller var det bara ett bondfångarknep i St. Cloud?

Eller har var och en sitt lilla patent på hur det skall vara inom S. L. P.? Att här föreligger skillnad på teori och praktik är tydligt! Kan den direkta aktionen användas i början av samhällsomstörtningen så finnes det ju inga skäl i världen varför den ej skulle kunna användas hela vägen!

Ett verkligt "klassmedvetet" uttryck av S. L. P. revolutionism utgör en ledande artikel i "Arbetaren" för den 8 febr. Artikeln är rubricerad: Till "Everett-tragediens efterspel," och är den mest hänsynslösa vi någonsin sett! Icke ens en kapitalisttidning skulle ha kunnat gått längre i fräckhet.

Det finnes inte en sats i artikeln som ens nämner mordarlängans i Everett hänsynslösa blodtörst! Man framkastar insinuationer mot de personer och svenska organisationer som insänt ett uppdrag om ekonomiskt stöd för de åtalades försvar.

"Vi skola inte stanna vid den del därav som gäller penningbidrag; vi känna inte varken de personerna vars namn stå därunder, eller de föreningar som de sägas representera; och vi avsäga oss allt ansvar..."

Är det inte klassmedvetet, karlavuret revolutionärt så var det märkvärdigt!

— "Vi ha publicerat det insända — — — ej minst som en varning till de godtrogna, oerfarna unga män och kvinnor som av dessa "physical force" advokater med de stora orden och de hala tungorna låta sig luras med i dylika vansinniga företag, där de tillsist få sitta emellan, medan tillskyndarna vanligtvis gå fria."

Är inte detta ett vittnesbörd om revolutionär S. L. P. solidaritet så var det väl fan!

Vilka var det som använde "physical force" i Everett? Varför döma ni offren och ej gärningsmännen?

— — — det är sannerligen inte vår sak att raka kastanjerna ur elden för dem, sedan de burit

sig dumt åt. — — —

Detta är "revolutionär" skadeglädje så det förslår! Det blir säkert stor glädjefäst på den "enda verkliga socialistiska tidningens i Amerika redaktion, om kamraterna i Evrett bli dömda att hängas!

Vidare: "Dessa som advokera (sic.) det fysiska våldet, som hoppa förakt över arbetarnas politiska aktivitet, som draga ner yttrandefriheten genom att missbruka den — — —!"

I en socialisttidning anno 1917 är denna sats införd mot medlemmar av den klass den säger sig representera! Arbetare, tror ni edra ögon? Den meningen, som i stället borde ha riktats mot Commercial Club och dess anhang i Everett, den slungas hänsynslöst i ansiktet på klasskamrater av en intellektuell snöping, som aldrig skulle hålla en penna! Och i en "revolutionär" tidning! Och resten av S. L. P. kniper käft!

— — — De som av okunghet, i sin godtrogenhet och entusiasm för arbetarnas sak falla offer därför, äro att beklaga, men det kan ingen hjälpa — — —

Undrar om den ynkryggen vet att det nu är tillåtet att tala och hålla möten varsomhelst i Everett. Han talar om provokatörer. Vad är han själv och hela S. L. P. anhang som tillåter dylik journalistik? Provokatör är ett för gott namn att använda på en dylik andligt förkrympt vampyr!

Marodör är som ångslång när nämnt i sammanhang med kräket! Ty därtill fordras mod till en viss grad!

Den mannen kan säkerligen med exalterad njutning äse sin egen mor eller syster strypas av en bandit!

Han är en skamfläck för hela arbetarklassen!

Aklagarna ute i Everett behöver bara taga ett exemplar av "Arbetaren" och våra 74 kamraters liv är slut! Vad säger Iverson som skriver om socialistisk enighet på samma sida som ovan nämnda artikel? Tror du fortfarande? Eller när du vill lära arbetarna rationalistiskt tänkande a la Lincoln, att vi kunna i vår tid å andra ett så djävult samhälssystem som det närvarande med tidningar som "Arbetaren" och medarbetare sådana som den ovan omnämnde?

Låt höra er mening! Eller ha ni alla samma uppfattning? Tiger ni så samtycker ni! Och det kommer att läggas en stor skuld på ert konto!

Jag ser rätt för ögonen! Ack, om jag hade denna "målvetna, socialistiska nidskrivare här, med vilken verkligt upplyftande känsla skulle jag ej giva honom ett kok stryk i både mitt, I. W. W. och hela den verkligt revolutionära arbetarklassens namn!

Men vi glömma ej, klasskamrater! Den uslingens skrivelser giver oss fördubblat arbete i vår kamp mot Everett-kapitalisterna!

Men vi skall och måste, trots allt, vinna livet och friheten åt våra kamrater i Everett!

Nu vet vi vad det vill säga att vara "revolutionär!" Sådant är S. L. P.

Turnen

På grund av det kalla olidliga vädret har ej en fullständig resplan blivit uppgjord. Vi ha i det längsta väntat på kamraterna här i nordvästern att sända in begäran om möten och dessa i sin tur ha väntat på ombyte av väder och andra förhållanden.

Turnen kommer i alla fall att taga sin början fortast möjligt och kommer att börja i Chicago över nordvästern, västern, mellanvästern, mellersta staterna tillbaka till Chicago.

Resplan kommer att insättas i Industrial Worker and Solidarity. Afischer erhållas från Allarm. Så snart vi erhålla ämnen komma dessa meddelas de kamrater som arrangerat möten, ävenså kommer att i god tid meddelas när mötet skall avhållas.

FART I AGITATIONEN!

Peter Kropatkin OCH DEN REVOLUTIONÄRA ARBE-TÄRRÖRELSEN.

Av Ed. Mattson.

Forts. från föreg. n:r.

Expropriationen. Industrialisterna förkara att den ena individen, under ingen som helst form, kan få lov att exploatera den andre. Och då de säga detta, är det ju underförstått att de uppfattar expropriationen i den mest modärna betydelsen: "Expropriationen bör gå utöver allt, som tillåter någon, vem det vara må att draga inkomst av andras arbete".

Kropatkin har förklarat expropriationen så. De två franska syndikalistiska skriftställarna Emile Pouget och Emile Pataud framställa expropriationen på samma sätt. "Man kan ej om-dana samhället med mindre man exproprierar all egendom."

* * *

Kvalificerat och enkelt arbete. Kollektivisterna eller socialdemokraterna, med sina borgerliga åskådningar, tala om att det professionella arbetet bör betalas högre än det enkla arbetet. Sådana äro likställighetsprinciperna i deras statssocialistiska samhälle.

De revolutionära kasta allt tal om kvalificerat arbete över bord.

"Må man ej tala om att studenten som gladeligen tillbragt sin ungdom vid universitetet, har rätt till en tio gånger större lön än gruvarbetarens son, som sedan elva års ålder gått och tynat bort i gruvan."

"Att i ett nytt samhälle införa skillnaden mellan det enkla och professionella arbetet bleve ett steg bakåt i utvecklingen. Det bleve att helga en princip, som vi nu lida under. Det skulle bli detsamma som då kommunen 1871 bestämde att betala kommunalrådet femton franc om dagen, under det att de federerade vid murarna endast fingo trettio sous. Detta beslut applåderades då som en handling av hög demokratisk likställighet, fast i grunden sanktionerade endast kommunen därigenom den gamla olikställigheten mellan ämbetsmannen och soldaten, den styrande och den styrde."

"Träd in i en kolgruva, säger K., och iakttag mannen som står vid den ofantliga hissmaskinen. Med ett enkelt handgrepp sänder han kolboxarna upp och ned. Men han måste med spänd uppmärksamhet följa operationerna. Minsta oförsiktighet från hans sida skulle försäkra maskineriets förstörande, kabeln skulle brista, boxen störta tillbaka ned i gruvans djup och döda människor. Han kan ej förora många ögonblick, där han står vid hävstången, ty detta skulle, med de modärna inrättningarna, förminska driften betydligt."

Är det han som utför det förnämsta arbetet i gruvan? eller är det gossen, som ger honom signalen att hissa upp kolboxen? Är det kolkuggaren, som varje ögonblick vågar sitt liv i gruvschaktet och som varje dag skall dödas av gruvgasen? Eller ingenjören, som genom ett enkelt additionsfel i sina beräkningar skulle kunna tappa bort kolådern och låta borra i sten??

Alla arbetarna vid gruvan bidra dra var och en efter bästa kraft, vetande och skicklighet till resultatet, och alla ha de lika rätt till livet, samt att njuta detsamma och att tillfredsställa sina behov.

"Och ändå är ju kolet, som de hämtat upp, inte deras eget verk? Är det icke också de mäns verk, som byggt järnvägen, som för till gruvan, hans som plöjt åkrarna, dragit fram järnet, huggit träden i skogen, byggt maskinerna o. s. v.?"

"Kan läkaren kanske fordra högre lön för sitt arbete än sjuk-sköterskan, som genom sin omsorgsfulla vård åstadkommer den sjukens förbättring?"

"Är icke muraren till lika

Från de sina skall man höra sanningen.

Av S. S.

Det är endast tre månader sedan den finska dagliga tidningen "Socialisti" övergick från Socialistparti till I. W. W. organ. Detta väckte dock ej så stort upseende på grund av att finnarna alltid varit kända för att vara av en rödare färg än partivännerna av andra nationaliteter. Men när nu "Appeal to Reason" avkastar partibanden då börjar man att taga notis. Denna tidning som är efter år agiterat för socialistiska presidenter, kongressmän etc. som varit jagad av alla truster och corporationer, som flera gånger blivit dragen inför domstol och blivit dömd, men alltid återkommit för att på nytt upptaga striden mot vår gemensamma fiende kapitalisten. Deras vådjan till landets arbetare har alltid varit: "samlen eder kring valurnan, visa eder makt där genom att invälja i parlamenten socialistiska representanter. "Arbetarna ha till en del följt rådet, men de ha alltid förlorat, och i händelse de någonsin lyckats att inrösta någon av sina representanter så har resultatet därav i alla fall blivit lika med noll. Alltså en förlust, det kunde dock ej bli annorledes emedan staten är ett kapitalistiskt maskineri, underhållet av kapitalet, styrt och kontrollerat av detsamma, som så försöksamt sig i staten att det ej står inom möjligheternas gränser att erövra det, d. v. s. medelst politisk aktion.

När nu S. P. röstsiffror sjönk med närmare 50 proc. insåg "Appeal to Reason" att någonting var på tok, samt att de hela tiden jagat efter en skugga — och de komma då öppet ut och erkänna detta, heder åt dem. Om den taktik de nu tänka slå in på är lika ohållbar som den de förut propagerat för, hör icke hit. Frågan blir, är den politiska aktionen ett fiasko? Låt oss först taga en blick på Sverige. — De ha visserligen lyckats att invälja ett icke så oansenligt antal socialistiska riksdagsmän, men några nämnvärda resultat ha ej visat sig. T. ex. H. Branting ingick och det påstås fortfarande att han är en arbetarrepresentant. Hur står det nu till med hans socialism? Hur har han och hans likar inom riksdagen ställt sig till militärfrågan. I stället för att yrka avslag på alla anslag till militarismen, föreslog de endast att mera sparsamhet skulle iakttagas; de röstade för ett förslag som ljöd på några miljoner mindre. Är detta socialistisk antimilitarism? Oss synes det att så länge de gå med på att anslå ett öre till militarismen eller någon annan kapitalistisk institution så erkänna de i och med detsamma dess existensberättigande. När Lindhagen för ett par år sedan föreslog i riksdagen konungadömet avskaffande, så yttrade Branting bl. a. "att tiden för ett sådant steg ej ännu var nådd". När tror Branting och flera med honom att det blir tid på att göra något för arbetarna, för vilkas omhändertagande de hysa så stor sympati — vid valmötena.

Någon vill nu naturligtvis nämna t. ex. Z. Höglund. Vi hörde dock aldrig att det var tal om att utesluta eller arresteras honom för något han företog sig eller sade inom riksdagen. Men när han kom ut och uppmanade arbetarna till direkt handling, då var det som han blev farlig för det bestående, och det var då först som han blev fängslad och dömd. Enahanda är förhållandet i Tyskland. Vad Frankrike beträffar så behöva vi endast nämna namn sådana som Viviani, Millerand

stor nytta för läkaren som läkaren för muraren? Må man ej tala om "kvalificerat" och "enkelt" arbete. Ingen åtskillnad kan göras mellan den enes och den andres verk. (Forts.)

och Briand, dessa tala för sig själva och nu sist ha vi den Australiska "Arbetar-Regeringen". Och sedap undrar-man varför arbetarna ej vilja samlas kring valurnan. Arbetarna ha tröttnat på politiken emedan den politiska aktionen använd för arbetarnes bästa har bevisats vara ett fiasko. Arbetarna ha trött på denna sorts aktion och de ha slutit sig till den, det har varit så bekvämt detta, att endast gå till valurnan vart annat år samt prenumerera på partiets tidning och sedan skulle representanten göra rästen. I och med att följa denna bekvämlighetstaktik ha de begått ett stort misstag, och som en följd av denna felaktiga organisering är det som tusentals europeiska arbetare nu få släppa till livet. De ha överlämnat åt någon mandat-hungrig uppkomling att föra sin talan, i och med detsamma lyfte de ansvaret från sig själva. Så när slaget kom stodo de där obe-redda och ej situationen vuxna. Hade de i stället varit upplysta om att varje arbetare måste taga aktiv del i kampen mot kapitalismen, att organisera sig för att alltid vara beredd på strid, d. v. s. organisera sig inom den ekonomiska organisationen, först då hade de maktiga nog att upptaga kampen emot kapitalet. Vi vilja, med kännedom om de begångna misstagen uppmana alla arbetare att ej längre slösa bort sin värdefulla tid på att agitera för den politiska aktionen, utan anslut eder i stället i dag till den ekonomiska kamporganisationen. In-gå i I. W. W. och upptag kampen mot edra utsgurare på den plats där ni arbeta, det är där ni bli bestulna på frukterna av edert arbete och ej i parlamentet. Till eder som påstå att ni äro klass-medvetna socialister, skulle vi vilja säga: visa i handling att ni tro på den industriella organisationen. Det hjälper varken eder själva eller oss att ni på alla edra möten bedyra eder tro på vår organisation, så länge ni ej ha med-nog att ansluta eder till densamma. Visa att ni vågar något mera än att prata. Anslut eder till THE INDUSTRIAL WORKERS OF THE WORLD.

Skandinaviska arbetare i Amerika, följ exemplet.

I Chicago har av skandinaviska avd. av I. W. W. och dito S. P. bildats en skandinavisk försvarskommitté (Defense committee), som kommer att bli permanent, och dess första arbete är igångsättandet av en kraftig protest-rörelse, till förmån för de 74 fängslade arbetarna i Everett, Wash.

Söndagen den 4 mars, dagen före första rätttegången med en av de 74 anklagade, Thomas Tracy, går två skandinaviska jät-teprotestmöten av stapeln. Ett i Lake View-distriktet med Frithjof Werenskiöld och Harrison George som talare, samt ett i Englewood-distriktet där Wm. D. Haywood och E. Mattson talar.

Om kamrat Ragnar Johanson, av sin nu pågående agitationsresa i Illinois, ej är förhindrad den dagen så kommer han att tala i Austin-distriktet.

I de andra skandinaviska distrikten kommer liknande möten att avhållas de påföljande söndagarna.

Skandinaviska arbetare, män och kvinnor i Chicago, då denna tidning anländer är annonseringen för de olika möten ute. Strömmen till möten i massor!

* * *

En skandinavisk Recruiting Union av I. W. W. bildades söndagen den 11 feb. i Austin-distriktet. 20 medlemmar vid starten. Ypperligt material som lovar gott för framtiden. Stora agitationsplaner diskuteras. Flera successfulla offentliga möten ha redan avhållits.

E. M.

Krig--Massmord

En amerikansk general sade en gång: "Krig är ett helvete." Och sannerligen, ty kan det finnas något mera infernaliskt hemskt än ett krig där alla moderna mordredskap äro i värksamhet. Kriget är minst sagt ett helvete för de som blir dragna in däri — arbetarna.

Ursäkten för kriget är i de flesta fall den att "fosterlandet" är hotat och måste försvaras mot en föregiven s. k. fiende. Ha då arbetarna något som de kan kalla sitt fosterland? Ha de något att försvara, och ha de någonting att vinna genom ett krig? Nej, absolut ingenting. Kriget för arbetarna betyder död och ruin, sorg och lidanden för deras hustrur samt föräldralösa små barn.

Och de som icke bli skjutna äro endera krymplingar, eller i bästa fall ha de fått sin hälsa försvagad, och komma hem ifrån kriget som fysiska vrak.

Detta är vad arbetarna vinna när de låta sig ledas ut för att på "ärens fält" lägga ned sina liv, för försvaret av sina förtryckares panningårar. Arbetarna äro så ovanligt medgörliga och lättleda, så när landets feta och välfödda politikussar ha råkat i gruff med sina gelikar i ett annat land och krig blir följden, så äro arbetarna alltid färdiga att rusa blint åstad och in i dödens käft utan vidare reflektioner. Allt som behöves för att underblåsa patriotismen hos detta lands slavar är att viifta med en flagga, samt därtill några krigshetsande artiklar uti kapitalistpressen. Det finnes alltid godt om dessa prostituerade journalister, vilka med lögn och fraser om att "landets ära har blivit kränkt," eller, "flaggan har blivit skymfad," lyckas att förläda arbetarna till att tro att det är deras plikt att gå ut och slåss för nationens "ära."

Så har det varit, och så är det ännu. Arbetarna ha alltid kämpat sina förtryckares strider, medan de som orsakat striden ha suttit hemma i lugn och säkerhet, långt borta ifrån krigets inferno. Arbetare, klassbröder! skola ni fortfarande låta eder drivas ut för att mörda och för att mördas? Skola ni allt framgent gå ut för att försvara edra utsugares kassakistor?

När skola ni bliva nog intelligenta och så pass klassmedvetna att ni vägrar att dö för en lögn — "fäderneslandet."

Nej låt de som äga landet gå ut i krig om det roar dem, de göra ju i alla fall ingen nytta.

Låt de som hava något att försvara axla geväret, men arbetarna, de ägendelösa, böra stanna hemma, ty de ha ingenting att försvara. Det är tid på att vi, som ha stridit och blött i alla krig i det flydda, revolvera och vägra att tjänstgöra såsom boxhanskar åt en lättjefull parasitklass.

Vi såsom klassmedvetna arbetare tro på, och erkänna endast ett krig — klasskampen, kriget emellan två klasser. Detta är det enda krig som är berättigat, och i detta är det varje vaken arbetares plikt att deltaga. Vi ha stridit och dött för andra länge nog; kom och låt oss alla förenade kämpa för vårt och vår klass intressen. Låt oss skärpa kampen mot den klass som förtrycker oss, de som rövat vårt land och i stället givit oss svältlöner, arbetslöshet och fattighus. Det är arbetareklassens mission att taga tillbaka det stulna. Men därtill fordras ett solidariskt och enigt uppträdande. Som individer och små grupper bliva vi lätt besegrade; vi kunna aldrig ha utsikt till att mäta oss med våra motståndare om vi inte sammanluta oss alla uti en modärn ekonomisk kamporganisation. Endast när vi organisera oss alla i "the One Big Union" kunna vi med utsikt om seger upptaga den sista stora uppgiften med dem som förtrycka oss.

Fall in i leden, ni, som ännu

UPPROP!

Till alla hamnarbetare, sjömän, eldare, kockar och stewards, samt alla andra tillhörande sjötransporten:

En konferens för arbetare vid de stora insjöarna ("Great Lakes") tillhörande någon av ovannämnda yrkesgrenar kommer att avhållas i Cleveland, Ohio, 226 Champlain Ave., den 25te mars 1917, kl. 9:00 f. m.

Denna konferens kommer att avhållas för att uppsätta planer för att kunna fullständiga vår organisation på "The Great Lakes" den kommande säsongen. Tjänstemän för organisationen komma även att väljas.

Alla medlemmar av organisationen som ämnar arbeta på insjöarna kommande säsong, uppmanas att uppgöra planer och förberedelser och att närvara vid konferensen. Låt oss göra M. T. W. U. No. 200 en makt att räkna med på insjöarna den kommande säsongen.

Clarence Edwards,
Secretary Treasurer M. T. W. U. No. 200.

Wm. D. Haywood,
General Secretary-Treasurer.

Korrespondens från kamraterna.

(Under denna rubrik komma vi att införa alla korta meddelanden från kamraterna landet runt. Fram med pennorna kamrater och sänd in intressanta meddelanden rörande agitationen och arbetsförhållanden på de platserna ni äro.

Ingenting sådant som utbildad pennfäktare o. dy. bör det bliva tal om här kamrater, kom fram med intressanta meddelanden.)

FRÅN HIBBING, MINN.

Några ord om arbetsförhållanden här. Daglönen är betydligt bättre här nu sedan vi började organisera oss i I. W. W. Innan vi organiserade oss var daglönen \$2.10, nu \$3.00. Här endast ett litet bevis på vad det betyder att organisera sig i rätt riktning. Lite motstånd har I. W. W. här och det är de borgerliga socialisterna, vilka ännu leva i drömmarnas värld och hoppas på ett avlägset ideal, vilket de ej vilja göra något för att förverkliga annat än drömma. Motståndet räknar vi naturligtvis ej på annat sätt än det att de med sina pessimistiska läror och sitt dito levnadssätt föda en del pessimism hos några andra.

Många av de mest realistiska ha redan kommit över till oss och vi hoppas att mera komma inom kort, detta så snart de inse att det enda är att organisera sig ekonomiskt.

De engelska och svenska socialistklubbarna ha redan gått döden till mötes, det är endast de finska som ännu hålla livhanken uppe.

Det är glädjande att se stål-trusten darra och känna sin grund osäker.

Arbetarna ha under den sista tiden lärt sig mera än de förut lärt i hela sitt liv, det nämligen att organisera sig i en enda stor industriell organisation.

Fram för densamma.

J. G.

stå utanför och låt oss alla storma in emot kapitalismens fästet, och vi skola då snart få se den dagen då arbetarna skola bliva de dominerande i samhället; då arbetets frukter skola tillfalla dem som arbeta. Och då, och icke förrän då skola vi ha makt att göra slut på alla krig nationerna emellan och sätta stopp för detta massmördande; och då är också militarismen, denna människlighetens största förbannelse och civilisationens skamfläck utplånad från jorden.

A. A.

MONTANA BREV.

Great Falls, Mont.

Det är nu flera konstruktionsarbeten i gång i närheten av Great Falls. För närvarande äro omkring 250 man anställda i en dammbyggnad vid Rainbow, beläget 5 mil från Great Falls. Betalningen är 3 dollars för 8 timmar samt 3.75 för nattarbete. Man blir då tvungen att hålla sig med egna sängkläder emedan de pungslå arbetarna på 3.50 för en usel halmmadrass, och en filt kostar nästan dubbelt så mycket. Maten kostar 93 cents om dagen. De har redan haft en sträjk för att förbättra maten, men trots detta så är den fortfarande lika usel som någonsin.

Det är en annan dammbyggnad vid Wolf Creek, 60 mil från Great Falls vid Great Northern järnväg, mellan Helena och Great Falls. Avlöningarna och förhållandena i allmänhet äro enahanda som vid Rainbow damm. Det är dock en fördel med denna byggnad, det är att det mesta arbetet måste vara utfört före våren, såvida ej det arbete som redan är gjort skall bli bortsopat av vårfloden.

Så snart väderleken tillåter kommer Grant Smith Co., att påbörja byggandet av en stor lokomotivstall för Great Northern vid Great Falls. Ovannämnda kompani har tagit detta arbete på procent basis, d. v. s. de erhåller en viss procent räknad efter den summa de utbetala i arbetslöner och andra omkostnader som äro förknippade med företaget.

Grant Smith hade i fjol ett kontrakt med Great Northern vari de ålades att ej betala mera än 3 dollars för 10 timmars arbete, men de kunde ej få nog arbetare för det priset. Så i år har de en punkt i sitt kontrakt som i händelse det visar sig nödvändigt "de kan betala de i trakten gängse avlöningarna." För tillfället är betalningen i Great Falls \$3.50 för 8 timmars dag, och det är goda utsikter att få den upp till \$4.50 före sommarens slut.

De komma säkerligen att hyra män i Minneapolis och Spokane för detta arbete. De behöva cirka 400 man, underlåt ej att taga detta tillfälle i akt.

Det finnes en grovarbetarefackförening i Great Falls, känd under namnet "Federal Union" den är ansluten till A. F. of L., de erkänna I. W. W. kortet på alla arbetsplatser där de ha kontroll.

P. C. Wetter.

Bokanmälan.

På Axel Holmströms förlag i Stockholm utgives en serie böcker under namn av "Revolutionens förkämpar." Det är en storartad tanke, som blir ett storartat verk.

Det är storhet därför att det uppehåller sig med revolutionärer, vilka under livstiden lidit smädelsor och förbigåts av såväl borgerliga som vissa radikala biografer och historieskrivare; personer, vilka under hela sin livstid varit skottavlor för både borgerliga och socialdemokratiska nidskrivare och intrigmakare, och vilka även nu i våra dagar, nu levande eller döda, få mottaga den stora hopens förföljelser och smäktighet.

Den revolutionära rörelsen är nästan identisk med dessa personer, och en biografi över dem utgör alltid några blad i arbetarklassens historia.

Det är en samling handlingens män och kvinnor, som här representeras. Vi möta här Peter Krapotkin, Louise Michael, Godwin, Proudhon, Stirner, Most, m. fl. Så föreligger en om den store, djärve ryske revolutionären Mikael Bakunin. Kanske den störste och mest fruktade krigaren som någonsin utgått ur arbetarrörelsen.

Kamrat C. J. Björklund har förtjänat fullt uppdragit denne enastående människas handlingarika levnad och i sin biografi över honom givit oss en intim in-

teriör av hans liv. Björklund har älskat sitt ämne och han har skurit till sitt verk med en brinnande hänförelse utan vars magiska kraft intet stort och intet gott kan komma.

Han har nog inte givit oss allt, som varit önskvärt att lära känna om Bakunin, men han har givit oss vad som kunde rymmas i en bok på 116 sidor. Så kunde t. ex. en något utförligare redogörelse av Bakunins teorier varit önskvärd; teorier, vilka nu mer än under någon föregående tid kunna benyttas i klasskampen.

Boken är mycket intressant och mycket lärorik. Det är en ur ett hatfullt hjärta prässad förbannelse emot samhället, staten och all den giftiga småaktighet, vilken synes klänga sig till alla, även inom de mer eller mindre radikala led.

Bakunin var den store överseende hjälten. Björklund berättar, att Bakunin, efter att ha varit utsatt för W. Liebknechts skändliga smutskastning och fullständigt grundlösa beskyllningar och lögn, på kongressen i Basel, av en där tillsatt hedersjury, fått skriftlig upprättelse, brände upp det skriftliga intyg sedan Liebknecht räckt honom handen.

Bakunin var alltför upptagen med sitt handlande och tänkande på arbetarnas befrielse för att kunna ägna sig åt sina avundsjuka fienders smutskastning.

Han var en stor människa och Krapotkin talar om hur i Bakunins närvaro allas goda känslor och tankar uppvaknade. Man kände ett starkt behov att göra vad som var stort och härligt. Vi behöver så väl en Bakunins outtröttliga ande för att kunna bära vår sak till en snar och lycklig seger.

Vår önskan är, att alla kamrater landet runt ville sprida denna nyttiga och lärorika bok bland alla arbetare som tala vårt språk.

Det är den bästa tacksamhet vi kunna skänka den store rysens minne, att upptaga hans verk där han slutade, och kamrat Björklunds bok är ett ypperligt medel härtil.

Boken kan erhållas genom Allarm. Den kostar 30 cents.

Varg i Veum.

Litt teologi.

Gud fader svävet rundt i verdens rummet, — hadde svävet saadan fra evigheter til evigheter. Han hadde endnu ikke begyndt sin skapelsen; men nu skulde han begynde at skape noget for tidsfordriv, for det tok pokker saa haardt paa den almægtige fader at saaledes fare rundt bestandigt.

Ja, ja, — saa begyndte han da; først saa skapte han jorden; naturligvis skapte han mange større kloder siden, men han hadde en slags forkjærlighet for jorden, og derfor skapte han den først.

Saa skapte han lyset; skilte lyset fra mørket og der blev dag og nat. Og naar saa lyset, dagen og natten var skapt, gik han igang og skapte solen og maanen og alle stjernerne, saa at ikke himmelen skulde se saa tærvelig ut.

Naturligvis var det lit rart at først skape lyset og saa først efterpaa at skape solen; men det kan hænde han ikke tænkte saa nøie over det, — gamlingen hadde naturligvis ikke den anledning at studere astronomi som ungdommen nu har; men som sagt, "ingenting er umuligt for Gud."

Saa skapte han Adam ut av lere og saa blaaste han i "nesen paa ham" og saadan blev Adam lys levende!

Men saa opdaget han at Adam trivdes ikke videre; saa lurte han sig bort til ham og stjal et sideben fra ham og skapte saa Eva. Saa førte han disse to ind i "Edens have."

Alt gik bra, de tænkte vist ikke paa at røre ved nogen forbud-

blit "fuld av fa'n" og gjort oprør mot gamlegubben, og hadde saa, med alle sine følgesvende, blit fordrevet fra gamlingens rige.

Vel, Adam var en skikkelig fyr og vilde vist ikke bryte guds bud, men det var denne letsindige Eva, som var saa forbandet næsevis; hun maatte absolut ha greie paa hvorledes de eplerne smakte. Saa tok hun et, og lot ogsaa Adam faa smake av det.

En kort stund gik og saa opdaget de at de var nakne — undres forresten paa hvor de hadde lært det ord naken fra; men det var vel en av de mange kundskaper de fik ved at spise det æplet av "kundskapens træ."

Saa kom gud og kalte paa dem; men da sprang de og gjemte sig og svarte at de turde ikke vise sig fordi de var nakne, — undres paa hvad vel det kunde gjøre? hadde ikke gud seet dem nakne før? Hadde han nogen gang seet dem med klæder paa, kanske? Vel, man maa vel ha spist av "kundskapens træ" for at forstaa sig paa sligt noget.

"De maa vel ha spist av kundskapens træ da, naar de har greie paa slige ting," sa gud.

"Ja," sa Adam, "men det var Evas skyld for hun lokket mig."

"Ja, men Fanden narret mig," sa Eva.

Forunderlig ting da at de som hadde spist av "kundskapens træ" ikke skulde kunne lyve, for gud kunde da ikke ha vist det naar han først maatte spørge dem!

Saa blev den Alvidende, alkerlige gud "forbandet" og drev dem ut av Edens have og hjemsogte dem med sorg, sygdom, synd, og død.

Men saa begyndte gamlingen at stude, — hadde han ikke været for streng med menneskene? Det var sandelig ikke saa greit at svare paa selv om han var alvidende. Specielt hadde han et horn i siden til Fanden som fik regjere som han vilde i al den deilige synden menneskene begik. Men alligevel syntes han ikke han kunde gjøre noget for dem, — fordi de var saa syndige, — de fik gaa til helvete, det var ikke noget at gjøre med det om end han var almægtig.

Men saa var det denne søn hans, Jesus; han var naa saadan en fjolle som ikke taalte se nogen lide selv om de var syndere. Jevnt gik han og gnaalte om at han maatte redde menneskene. Tilslutt gik gud med paa at menneskene skulde bli frelste fra synden hvis Jesus vilde nedvurdere sig til at bli menneske og dø paa korset for dem. Han skulde faa vise hvor dybt hans medlidenhet for menneskene sat, — han skulde vist ikke faa slippe av med store ord og fraser, tænkte gamlingen.

Efter mange argumenter med gamlingen, forstod Jesus der var ingen anden raad for ham end at "bli folk" og pines litt.

Saa gik de igang med forberedelserne. Der var den knute ved tingen at Jesus skulde bli menneske, og saa maatte han jo bli født over igjen, og da maatte han finde en kvinde som kunde være mor til ham. Selv likte han naturligvis ikke at ta paa sig egteskapets besvarligheter.

Allikevel maatte den som skulde være mor til ham være gift, for det gik ikke an at han blev løslunge. Tilslutt fandt han Maria som snart skulde gifte sig og da kunde det gaa for det samme.

Og Maria var villig. Naar man kunde holde sig til vens med saa fine folk, saa — fik det ikke være saa nøie med det sjette bud, tænkte Maria.

Alt gik bra indtil Maria begyndte at bli frugtsommelig; men da begyndte Joseph at gjøre vrøvl, han bandet paa at han skulde ikke gifte sig med en "gatetøs." Og der stod hans søn i fare for at bli løslunge alligevel! Vel, gamlingen bante og svor, men maatte tilslutt love Joseph baade guld og grønne skoge for at han skulde "holde kjøft."

Polisvåld och mord på sträjkande sockerarbeterare i Philadelphia, Pa.

Just som "Allarm" går i press kommer underrättelsen om att de hyrda mördarna och samhällsbevararna—poliserna—dödat en av de sträjkande kamrat, Martin Pethevicz, och sårat en massa andra.

Kvinnor med sina små barn på armen gingo ut på "picket-duty" och en massa poliser voro där för att antingen bryta sträjken genom att omöjliggöra "picketting" eller ock skulde de döda de ihärdiga kämparne för drägliga levnadsförhållanden.

De började med att förolämpa de kvinnliga kamraterna när dessa trots allt bibehöllo sin post, började de slå dem i ansiktet, detta sågo de manliga kamraterna och kommo till kvinnornas understöddning.

Ett handgemäng uppstod mellan arbetarne med tomma händer och hela Philadelphia polisstyrka med full utrustning av klubbar, revolverar och ammunition. Striden räckte ej länge men efter dess slut var en kamrat skjuten av detta kristna patriotiska, loyala mördarband och ett antal sårade och arresterade.

Även 13 poliser fingo företaga en tripp till "City hospital." Här återigen ett av de tusen dagliga exempel på den blodiga kapitalistiska framfarten mot samhällslets uppehållare och uppbyggare—arbetarne, när de tvingas att tillgripa sträjken som det enda medlet att skaffa sig drägligare förhållanden. Inför samma situation står du arbetare, läsare av detta, så snart du gör minsta tecken till egen upphöjning.

Härav bör det vara förstått att arbetare och dem endast kunna hjälpa varandra i nödens stund.

Upp mangrant till hjälp. Snar hjälp är dubbel hjälp.

En dollar nu är värd 10 när sträjken är slut.

Sänd alla bidrag till 800 Parkway Bldg., Philadelphia, Pa.

W. T. Nef, Sekr.

E. F. Doree, Ass't Sekr.

Rättegången emot Everett-kamraterna tager sin början den 5te mars. Anordna massmöten över hela landet.

Jesus vokste op og skulde bli snekker — saa tænkte Joseph da. Men der var en svær kjæft paa den ungen, saa det at være snekker var simpelt for ham, og saa hadde han store folk at likes paa.

Saa var tilslut tiden kommet da han skulde strækkes ut paa korset. Jesus skulde dö for at han skulde faa leve og herske! Og saa skulde han gjøre en snartur til helvete og saa ret tilbage paa jorden og saa til himmels! I sandhet en fandens ide.

Saa snart som Jesus var død tok de vantro romerske soldater og la ham i en forsvarlig stengrav, og satte sig selve op paa den, og svor paa at der nok ikke skulde bli noget av den opstandelsen paa den tredje dag, som han hadde skaalet saa meget om.

Men som ulykken var, blev de romerske soldater trøtte, og sovnet ind, og netop nu benyttet Jesus anledningen til at opstaa fra de døde, (antagelig ved hjælp av disiplerne), og hadde det ikke været for den hysteriske men allikevel omsorgsfulde Maria Magdalena, som gik for at se ham i sin grav, hadde vist ikke verden faat det glædelige budskap om en opstandene frelser.

Religionsskater.